

Кадр

Олег Петренко

Передмова

За допомогою уяви письменник хоче передати можливість уявити всі сцени, які присутні в розповіді завдяки слову Кадр ■. Кадр ■ – це допоміжне слово, яке дає можливість читачеві уявити сцену та насолодитись містичною розповіддю, де він опиняється в місцевості, в якій відбуваються містичні події, а сам знаходиться в повній безпеці.

Сцена 1

Містичний ліс

Кадр ■

Перед очима неба відкрився зелений вид лісового масиву. В цей час двоє дівчат вирішили, а це відбувалося перед Новим роком, походити і погуляти в лісі. В канон свята вони посміхаючись пішли гуляти до лісу, зовсім ні про що не підозрюючи. Прогулянка планувалася на кілька годин, а їм хотілося перед святом подихати свіжим повітрям та поговорити на різні теми. А всесвіт вирішив з ними пожартувати і дівчата потрапили в небезпечну та неочікувану пригоду. З подругами сталося щось незвичайне, коли дівчата пішли далеко в ліс.

Кадр ■

Дві дівчини йдуть дорогою в лісі і між собою розмовляють.

Першу дівчину звуть Наташа, а другу Юля.

Кадр ■

Розмова починається з Наташі, вона каже:

– Ти знаєш, сьогодні особливий день. Я рада нашій зустрічі і сьогоднішній прогулянці.

Юля відповідає:

– Ти знаєш, подруго, я теж рада нашій зустрічі. Сьогодні особливий день тому, що Новий Рік вже на носі, а ми знайшли час зустрітися, поговорити і обговорити важливі для нас теми.

Наташа:

– Це гарне місце для наших секретних розмов. Нас ніхто не почує, тут ми можемо побути удвох і спокійно поговорити на всі теми, які ми хочемо обговорити.

Юля:

– І часу в нас достатньо, класно, що ніхто нас не квапить.

Наташа:

– До сьогоднішнього дня у нас постійно не було часу, ми завжди кудись поспішаємо: то на роботу, то з роботи додому, тому немає жодної вільної хвилини для такої бажаної дівчачої розмови.

Юля:

- Я з тобою повністю згодна. Життя пролітає крізь нас, а ми ніяк не можемо зустрітися і поговорити як подруги. Усе нам заважає.

Наташа:

- Сьогодні той самий день, коли у нас нарешті з'явився час для тривалої розмови. Місце підходяще, ніхто нам не заважає і ніхто нас не відволікає.

Юля продовжує розмову:

- І ніхто з нами не знайомиться.

Наташа:

- Згодна, куди б ми не пішли, всі з нами хочуть познайомитися і не дають нам спокійно провести час і поговорити.

Юля:

- Ох, ці хлопці... Вони завжди перебивають жіночі розмови і не дають нам спокійно поговорити, а головне те, що так відбувається скрізь, чи то на роботі, чи то на вулиці, чи то в кав'ярні.

Наташа:

- Та не кажи!

Юля:

- Сподіваюся, тут у лісі нікого не буде, хто б раптово з'явився із-за дерева і захотів би з нами познайомитися.

Кадр ■

Наташа посміхнулася:

- Сподіваюся тут такого не буде.

Кадр ■

Юля поглядає на дорогу попереду, яка веде вглиб лісу.

Кадр ■

Юля запитує:

- Ти вже приготувалася до Нового року? Де збираєшся його святкувати?

Кадр ■

З посмішкою на обличчі Наташа відповідає:

- Це дуже гарне запитання. Скажу тобі чесно: я сама ще не знаю, де я зустрічатиму Новий рік.

Кадр ■

Юля з подивом ставить запитання:

- Як ти не знаєш, де зустрічатимеш Новий рік? Свято ж сьогодні. До вечора залишилося кілька годин.

Кадр ■

Наташа посміхаючись каже:

- Так. Я не знаю, де буду зустрічати Новий рік. У мене було багато цікавих варіантів. Але в мене зникло бажання кудись їхати на Новий рік. Я так втомилася від усієї цієї метушні та надокучливих хлопців, які запрошують мене в різні місця. Мені вже хочеться самій зустріти Новий рік у повній тиші та спокої, без зайвого шуму й

настирливих поглядів хлопців, які бажають швидше мене обійняти, а мені цього не хочеться. Мені хочеться лише тиші та спокою.

Юля:

- Тепер я тебе розумію. Мені теж іноді хочеться втекти від цього всього, побути одній і провести час наодинці з собою. Що б ніхто не відволікав, не чіплявся до мене. А найголовніше, щоб мені не довелося робити те, що комусь хочеться, а мені - ні. Нестерпно набридло вже. Найчастіше кажуть, наприклад, підемо погуляємо туди, йдемо сюди, там буде краще, ось побачиш, тобі сподобається. Я вже втомилася від таких стосунків та прогулянок. Хочеться бути вільною і робити все, що хочеться мені. Найкращим варіантом, а це зараз, на Новий рік - поїхати до мами. Вона живе недалеко від Києва в приватному будинку. Мама сьогодні запросила сусідів зустріти Новий рік, подзвонила мені і я погодилася приїхати. Я відмовила всім друзям та вирішила поїхати до мами.

Наташа:

- Правильно зробила. Новий рік - свято для сім'ї, а не для друзів. Я ось із радістю поїхала б до мами, але вона зараз за кордоном, тому я ніяк не зможу зустріти Новий рік разом із нею. Знаєш, уже немає бажання гуляти з друзями, які бажають якомога голосніше покричати та довше погуляти, не сплячи пару днів. Тому на Новий рік я буду сама.

Юля:

- Ти й справді на Новий рік хочеш бути сама?

Наташа:

- Так. Я хочу бути сама. Це найкраще. Я сама собі зроблю святковий стіл. Головне, такий, який я сама захочу. Виберу те вино, яке мені подобається, увімкну ту музику, яка найбільше до вподоби та буду слухати і прикрашати квартиру так, як я сама захочу, а не так як подобається моїм друзям чи ще комусь. Я зустрічатиму Новий рік під свою музику, неквапливо попиваючи вино, поглядатиму з висоти свого вікна на Київ, що горітиме різнокольоровими вогниками.

Юля:

- Класна ідея - зустріти Новий рік наодинці і нікуди не поспішати, не слухати криків друзів, які горлопанять: Наливай ще, лий і не шкодуй.

Наташа:

- Так, іноді хочеться побути на самоті та не чути, як усі навколо кричать. Мені цього так бракує, тиші та спокою. Це мрія - побути самій у тиші та спокої, попиваючи вино, розслабляючись тільки зі своїми думками.

Юля:

- Так. Добре, коли є таке бажання, і воно біле, світле, і людина хоче побути сама, не від смутку й самотності, а від радості й щастя провести вечір наодинці, насолодитися цими хвилинами святкового відпочинку.

Наташа:

- Тож сьогодні я проведу зовсім самотній та світлий вечір наодинці із собою не від

горя, а від бажання провести однією щасливий Новий рік і зустріти його так, як мені хотілося, насолоджуючись святом.

Юля:

- Це може не кожна дівчина.

Наташа:

- Я не кожна, - посміхнулася і сказала, - я вирішила цей рік побути на докір усім пропозиціям самою, прожити зустріч нового року самій. Це такий експеримент, може це буде найкращий Новий рік у моєму житті.

Юля:

- Незвичайне і хоробре рішення маючи багато пропозицій провести Новий рік одній без компанії друзів та сім'ї.

Наташа:

- Я так вирішила.

Юля:

- Сильне рішення. Я б так не змогла. Навпаки, багато дівчат бояться залишатися самій та шукають усі можливі варіанти провести його з ким-небудь, біжать до всіх, хто їх тільки покличе, все роблять, щоб уникнути самотності.

Наташа:

- Я знаю, що мало хто хоче на Новий рік бути одному, і всі шукають можливість провести його з кимось. Мені здається, що є ті, хто з радістю проведе на Новий рік час із безхатченком, аніж самотужки сидітиме вдома та слухатиме музику чи дивитиметься телевізор.

Юля:

- Я з тобою повністю згодна.

Наташа:

- Тож я сьогодні нікуди не поспішаю.

Кадр ■

Юля:

- А, у мене ще є кілька годин для прогулянки, а потім мені потрібно буде повертатися назад, додому, і їхати в заміський будинок. Не хочу запізнитися на свято.

Кадр ■

Наташа:

- Головне іноді поглядати на час та не заговоритися, а то для дівчат під час розмови з найкращою подружкою час кудись зникає, і так може швидко пролетіти біля ніг, що не помітно пройде день, і як завжди ми запізнимося.

Юля:

- Ми ж дівчатка, і як завжди, спізнюємося. Мало хто нас зрозуміє, як приємно розмовляти з найкращою подружкою, і як швидко пролітає з нею час у повному задоволенні від розмови.

Наташа:

- Так, це приємне проведення часу. Тому дівчатка завжди спізнюються, коли

отримують задоволення та не поспішають туди, де його немає.

Кадр ■

Юля посміхнулася:

- Так, у дівчат зовсім інше життя, розуміння, проведення часу. Вона не буде спілкуватися з тим, від кого не отримує задоволення.

Кадр ■

Наташа відповіла з посмішкою на обличчі:

- Я з тобою згодна.

Юля:

- Час із висоти і проведений для себе зовсім по-іншому приносить задоволення.

Кадр ■

Наташа поглядає вперед і бачить, як небо над головою стало зовсім іншим, а в лісі почала з'являтися дивна тиша, ніби час зник.

Кадр ■

Наташа подивилася на годинник:

- Ти нічого дивного не помітила?

Кадр ■

Юля подивилася вперед і відповіла:

- Ні, нічого дивного не помітила.

Наташа:

- Може й так. Уже минуло дві години, як ми йдемо і розмовляємо.

Юля:

- Так тут немає нічого дивного. У дівчат так завжди відбувається, коли вони щось обговорюють.

Наташа:

- Ні, я розумію, що у дівчат так завжди, і я це знаю, але мені здалося, що все навколо якось дивно змінилося, і стало іншим, і тиша так само стала іншою.

Юля:

- Не хвилюйся. У глибині лісу завжди так. Тут же нікого немає, крім нас, і люди перебувають далеко від нас. За годину повернемося до нашого району. Лісовий масив не далеко від нас. Он у тій стороні.

Кадр ■

Юля показала рукою в бік.

Кадр ■

Наташа:

- Я вірю тобі, але я зараз зовсім про інше. Мені здається час зупинився, і я відчуваю якусь невизначеність часу та ніби світ навколо нас змінився. Дивно це все якось.

Юля:

- Це, напевно, святковий настрій грає з тобою в жарти і не хоче, щоб ти одна була вдома, а провела Новий рік із друзями.

Наташа:

- Я серйозно. Тут якось, щось не так. Краще повернутись назад.

Юля:

- Добре, подруго. Якщо ж тобі якось не по собі, що ми так далеко зайшли в ліс, то краще нам повернутися назад. Не хочу тобі псувати свято і лякати лісом без людей.

Наташа:

- Я серйозно. Я не боюся лісу, але і самотності на Новий рік, але зараз явно в цьому лісі щось сталося і краще нам піти назад.

Юля:

- Що на лісовому лісі може статися? Вдалині там хати, і там хати, а там села і люди. Усе добре. Зараз день, і тут немає ніяких маніяків.

Наташа:

- Я тобі вірю, що тут немає маніяків, які вирішили на Новий рік піти погуляти та насолодитися криками без захисної дівчини. Я тобі кажу про те, що навколо ліс став іншим і навіть колір неба змінився.

Кадр ■

Дівчата подивилися на ліс.

Кадр ■

Юля:

- Може щось змінилося, але вже минуло дві години відтоді, як ми зайшли до лісу і пройшли не малу відстань від входу. Тут завжди все змінюється, і що глибше до лісу, то тим темніше.

Кадр ■

Посмішка на обличчі.

Наташа:

- Це не смішно.

Кадр ■

Юля:

- Добре. Я так більше не жартуватиму.

Кадр ■

Юля обійняла Наташу.

Кадр ■

Дівчата розвернулися на почали йти назад до виходу з лісу і поглядати по сторонах.

Кадр ■

Наташа:

- Щось мені не подобається все це і наша сьогодні не запланована та раптова прогулянка лісом також.

Юля:

- Наташа. Ми не бачилися довгий час. Нам завжди подобалося разом гуляти лісом та подалі від хлопців, що б поговорити про особисте. Зараз у нас з'явилася гарна

можливість побути удвох.

Наташа:

- Я з тобою повністю згодна, і рада нашій зустрічі. Ми вже не бачилися близько місяця, а вечірні дзвінки не дають нам можливості нормально поговорити.

Юля:

- Це добре, що ми хоч перед Новим роком змогли зустрітися, а то б зараз знову говорили телефоном і з невдоволенням прощалися. Це хороша зустріч та нічого страшного немає в тому, що в тебе почалася якась незрозуміла параноя в зміні місцевості. Усе добре. Ти собі придумала.

Наташа:

- Юлю, можливо. Я чогось останнім часом від великої кількості роботи вся на нервах і мені весь час щось здається. Напевно, мені потрібен відпочинок, і я думаю, що добре, що я сьогодні сама буду на Новий рік, а то зайвий галас і веселощі мене б іще більше дратували, і це був би не найспокійніший Новий рік. Для мене краще зустріти його в тиші та на самоті з келихом червоного вина.

Юля:

- Усе буде добре. Тобі треба менше працювати та більше відпочивати і менше приймати всі проблеми близько до серця, а то тебе так на довго не вистачить. Потім будеш на роботі ходити і на всіх підвищувати голос, і в тебе точно вже не буде ніякого спокою. Потрібно себе не перевантажувати.

Наташа:

- Я з тобою повністю згодна. Треба себе берегти, а то, насправді, що потім буду на всіх кричати та нести різну нісенітницю від перевтоми.

Юля:

- Подруга. Головне спокій і не потрібно брати до уваги свої неврози та прив'язувати їх до лісу, а то скоро тобі почне здаватися, що по лісу хтось бігає, а по небу почнуть літати чорти.

Кадр ■

Наташа з подивом сказала:

- Юлю, що ти таке кажеш? Не лякай мене так. Це буде справжнісінький жах, якщо мені таке здається. Жах який, мені навіть не приємно про таке думати.

Кадр ■

Юля відповіла:

- Вибач, подруго. Я хотіла тебе підбадьорити і, що б ти про таке різне та непотрібне не думала, і собі нічого не придумувала.

Наташа:

- Про таке я точно не буду думати. Який жах.

Юля:

- Усе! Я більше не буду про таке казати.

Наташа:

- Все добре.

Кадр ■

Наташа дивиться на годинник, і каже:

- Юлю, нам краще вже йти додому і вже скоро закінчується обід, а до Нового року залишилось не довго, а нам накривати на стіл.

Юля:

- Так, згодна. Мені теж потрібно багато чого зробити і якнайшвидше поїхати за місто. Мене там уже чекають із самого ранку.

Наташа:

- Прискорюємо крок.

Кадр ■

Юля посміхнулася і відповіла:

- Добре.

Кадр ■

Дівчата прискорили крок та пішли назад до виходу з лісу.

Кадр ■

Дівчата йдуть вперед, назад, звертають ліворуч, і йдуть далі. Мовчки дивляться одна на одну, минає година, і в них на обличчі з'являється страх, вони нічого не розуміють та йдуть далі, а виходу з лісу немає.

Кадр ■

Наташа:

- А, де вихід із лісу?

Юля:

- Попереду має бути.

Наташа:

- Попереду дорога, і там нічого не видно, а якщо б вихідний був у тій стороні, то ми б уже бачили останні поверхи будинків, що стоять за деревами. Ми вже досить довго йшли назад і наш крок був швидшим, ніж ми йшли сюди.

Юля:

- Я з тобою повністю згодна. Ми вже кілька годин як повертаємося назад, а час іде. Мені вже потрібно бути вдома, і їхати за місто.

Кадр ■

Наташа відповіла зі страхом на очах:

- Щось тут не так. Я ж тобі казала, що в лісі щось змінилося, і я це помітила.

Кадр ■

Юля:

- Не вигадуй, щось змінитися може тільки в кіно, а не в нашому житті. Ми, напевно, занадто далеко зайшли і не помітили цього.

Кадр ■

Наташа подивилася вперед:

- Можливо, і так. Тоді прискорюємо крок, що б ти не запізнилася додому, і не зустріла Новий рік у дорозі та водієм таксі.

Юля:

- Я з тобою повністю згодна. Треба прискорювати крок, а то й справді не видно виходу з лісу.

Кадр ■

У лісі почало трохи темніти, і все ніби завмерло на місці, окрім наручного годинника Наташі.

Кадр ■

Дівчата в поспіху та розгубленості починають дивитися на всі боки і йти тією ж самою дорогою. Вони не помічають і тільки підозрюють, як тут вже були, і мовчки йдуть уперед, починаючи боятися лісу, притискаючись одна до одної та виглядаючи попереду вихід.

Кадр ■

Наташа подивилася на годинник і минула ще година, вона каже:

- Ти знаєш, уже минуло дві години, як ми йдемо назад до виходу лісу, і все, як раніше ми залишаємося в лісі, і вдалині не видніється лісовий масив. Щось тут не так.

Кадр ■

Юля:

- Не вигадуй собі, і не лякай мене. Все так. Ми просто далеко зайшли в ліс і вже на півдорозі назад. Залишилося ще трохи часу до повернення в житловий район. Не бійся, а то твій страх уже починає малювати картину жахів із кінофільму минулого століття.

Кадр ■

Наташа:

- Я нічого не вигадую. Усе зі мною гаразд. Мені здається, ми вже тут були і ходимо по колу.

Юля:

- Ми не по колу ходимо, а ліс просто повторюється, і він місцями однаковий. Ми йдемо назад до виходу. Ми ж нікуди не звертали з дороги.

Кадр ■

Дорога попереду та позаду, дівчата крутять головою на всі боки.

Наташа:

- Може ліс однаковий місцями, але мені здається ми ходимо по колу.

Кадр ■

Юля з невдоволенням сказала:

- Я ж сказала не вигадуй. Йдемо вперед і ти сама побачиш, що це просто збіг і місцевість різна.

Кадр ■

Дівчата йдуть уперед, на годиннику минає ще година, і Наташа зупиняється, каже:

- Юля, я ж казала, що ми ходимо по колу. Подивися на всі боки, і ти сама побачиш, як все повторюється та нічого не змінюється.

Кадр ■

Юля дивиться на всі боки і зі здивуванням відповідає, дивлячись в очі Наташі:

- Ти знаєш, ми вже кілька годин ходимо по колу, а ліс, як і раніше, залишається колишнім, і в ньому нічого не змінилося. Зараз зима, і в такий час уже темніє.

Юля:

- Час уже темного вечора, а в лісі ще світло.

Наташа:

- Я тобі казала, що тут щось не так, і час зупинився.

Юля:

- Так, згодна, таке відчуття, що простір завмер, а час зник, і навколо нас усе повторюється.

Наташа:

- Треба шукати вихід із лісу і якнайшвидше повернутися додому.

Юля:

- Я з тобою згодна, тут щось не так, явно не так, і такого не повинно бути.

Наташа:

- Йдемо вперед.

Кадр ■

Дівчата швидким кроком пішли вперед з наляканими обличчями. Вони мовчки йдуть і знову через годину повертаються на колишнє місце.

Наташа каже:

- Я ж казала, що тут щось не так.

Кадр ■

Юля подивилася на годинник:

- Час минув і на годиннику десята година вечора.

Кадр ■

Наташа зі здивуванням сама подивилася на свій годинник, і так само сказала побачив той самий час:

- На годиннику вже десята година. Скоро Новий рік. Що нам робити? Нам уже потрібно бути вдома.

Кадр ■

Юля з криками починає говорити, поглядаючи на всі боки:

- Скоро Новий рік, а ми не можемо знайти вихід із лісу. Ліс зачарований.

Наташа:

- Я ж тобі казала, що в лісі щось сталося. Ми ходи на одному місці.

Юля:

- Такого не може бути.

Наташа:

- Ти надаєш, що таке може бути. Ми ходимо на одному місці в лісі в той час, коли вже надворі мала б бути ніч, а ще світло і в лісі не потемніло, як це мало б трапитися кілька годин тому, а годинник показує точний час і в нас двох не могла сісти батарейка.

Юля:

- Я знаю. Ми зараз хтось де, і невідомо, що з нами зараз відбувається, і куди нам іти.

Наташа:

- Потрібно поспішати і бігти вперед, може нам пощастить, і ми знайдемо вихід із лісу та у нас двох зламався годинник. Все це збіг, і ми просто втратили відчуття часу, і нічого з нами не сталося. Ми не так довго ходимо в лісі, як нам здається.

Юля:

- Нам потрібно швидше йти вперед.

Кадр ■

Дівчата швидким кроком тримаючись одна за одну йдуть уперед та шукають вихід із лісу.

Кадр ■

Минуло ще дві години, а на годиннику у дівчат показало початок Нового року.

Кадр ■

Дівчата зупинилися, і Наташа каже, поглядаючи на годинник:

- На годиннику вже Новий рік, а на вулиці світло, і ми загубилися в лісі.

Кадр ■

Юля:

- Напевно так воно і є, що ми загубилися в лісі та у нас зламаний годинник.

Кадр ■

Дівчата годинами ходили по колу в лісі, то вліво, то вправо. І ніяк не могли вийти з лісу.

Кадр ■

І вже відчуваючи втому та час, що минув, вони почали змінювати напрямок, а виходу з лісу не було. Пішли в інший бік, не по дорозі. Минуло вже більше часу, ніж вони могли подумати, і все навколо залишилося колишнім. Дівчата йшли близько години як раптово вдалині побачили палаюче багаття, а поруч сидів бездомний, який гріє руки біля вогню. Не далеко від нього стояла м'яка іграшка, і він поглядав на неї.

Кадр ■

Дівчата зраділи, а на їхніх обличчях з'явилася посмішка, і Юля каже Наташі:

- Ось бачиш, ми не одні в лісі. У лісі ще є бездомний. Я думаю, він знає, де вихід із лісу. Підемо у нього запитасмо, де вихід.

Наташа:

- Бездомний схожий на бездомного з фільму жахів.

Юля:

- Наташа! Не вигадуй. Усе добре. Це проста людина, у якої немає де жити, і вона живе в лісі.

Наташа:

- Ага, сам живе в лісі й чекає на таких як ми загублених дівчат.

Юля:

- Наташа. Досить вигадувати. Все добре. Він теж людина.

Наташа:

- Гаразд. Ходімо. Може він нам підкаже, як знайти вихід із лісу.

Кадр ■

Дівчата попрямували в бік безхатченка, який сидів і грівся біля багаття.

Кадр ■

Безхатченко вже тривалий час сам, і він тут не випадково опинився, а дівчата не знали про те, що він у такому самому становищі, і вже тут сидить тривалий час, близько місяця.

Кадр ■

Замучений і такий, що втратив надію, він сидить і дивиться в багаття. Як тільки-но він почув кроки дівчат, які наближались, відразу та швидко повернув голову в їхній бік і голосно сказав:

- Такого не може бути.

Кадр ■

Дівчата зупинилися та подивом і обережністю подивилися на безхатченка. Ні слова не сказали, а він закричав:

- Такого не може бути!

Кадр ■

Наташа подивилася на бездомного і сказала:

- Чого не може бути?

Кадр ■

Бездомний швидко відповів:

- Я не вірю своїм очам.

Кадр ■

Наташа подивилася на бездомного і знову сказала:

- З вами все добре?

Кадр ■

Юля тихо стоячи біля Наташі сказала:

- У нього явно щось не добре. З ним точно щось не так.

Наташа тихо відповіла:

- Юля. Мовчи.

Кадр ■

Бездомний підвівся на ноги, подивився на іграшку і сказав їй:

- Ти це бачила? Це справжні люди.

Кадр ■

Дівчата стоять у здивуванні й поглядають одна на одну, як безхатченко, уже поглядаючи на Наташу, сказав:

- Ви хто?

Юля одразу відповіла:

- Ми дівчата і хотіли у вас запитати, як знайти дорогу з лісу та повернутися до лісового району.

Кадр ■

Бездомний зі здивуванням подивився і сказав:

- Такого не може бути. Ви теж не можете знайти вихід?

Юля:

- Як ми тут опинилися і який вихід?

Бездомний подивився на дівчат:

- Я теж не можу знайти вихід. Я не знаю, як вийти з лісу. Вже довгий час перебуваю в лісі і якщо вірити моєму годиннику, то вже близько місяця я не можу вийти з лісу.

Кадр ■

Наташа з подивом запитала:

- Як місяць ви не можете знайти вихід із лісу?

Кадр ■

Бездомний подивився на іграшку і на дівчат, відповів:

- Я теж пішов гуляти до лісу, і судячи з пройденого часу, я вже місяць перебуваю в цьому лісі та ніяк не можу з нього вийти. Я вже днями ходив уперед і весь час повертався на колишнє місце. Спочатку не вірив у те, що все повторюється, і вирішив розвести багаття, а потім знову пішов шукати вихід, і вже сам переконався, що кожного разу я повертаюся на те саме місце, з якого почав шукати дорогу з лісу. Я не знайшов виходу з лісу, і все, що я тут знайшов, так це стареньку іграшку. Вона лежала біля дерева, і я вирішив її забрати собі. З нею мені стало легше та вже деякий час я з нею спілкуюся.

Кадр ■

Дівчата налякано дивляться на безхатченка та не вірячи сказаному, Наташа зі здивуванням запитує:

- Як ви тут перебуваєте місяць і не можете знайти вихід?

Бездомний відповідає:

- Ось так я тут сиджу місяць. Як ви я ходив по колу і ніяк не міг вийти з лісу. Поглядаючи на свій годинник у телефоні я бачив як непомітно йшов час, а все навколо залишалося, як раніше, без змін, і навіть у лісі не темніло. Весь цей час було так як зараз, без змін. Я сам був здивований усьому, що відбувається. Усе, що я робив так це на якийсь час лягав спати, а коли прокидався, то все навколо було колишнім, і далі ходив лісом шукати вихід. І ще найдивніше, що багаття, яке я розвів, так і не згасало за цей місяць. Воно продовжує горіти так як я його розпалив і жодного разу не підкинув дров. Дивне місце. Я не знаю, як я тут опинився, і вже місяць перебуваю тут і ніяк не можу вийти з нього. Я не бачив протягом місяця жодної людини. Ви мене як здивували, так і налякали, коли я зрозумів, що ви опинилися в такому становищі як я.

Кадр ■

Юля голосно почала кричати:

- Я не вірю сказаним словам. Такого не може бути. Ви нас обманюєте.

Бездомний:

- Вам вирішувати обманюю я чи ні, а я сказав правду і нічого не придумав. Усі мої слова - це правда. Усе без обману. За місяць життя тут мій одяг став брудним, а на обличчі з'явилася ось ця довга борода.

Наташа:

- А, як за місяць життя ви тут залишилися живі без їжі та води.

Бездомний одразу відповів:

- Я сам не знаю. Спочатку мене все лякало, і я був здивований, а зараз уже звик до всіх дивацтв у лісі. Я жодного разу не захотів їсти. Я не знаю в чому тут справа і чому так все відбувається. Дивне це місце.

Юля:

- Це що сон, і нам усе це сниться?

Бездомний одразу відповів:

- Ні, це не сон і вам це все не сниться. Все відбувається по-справжньому. Ви зараз перебуваєте у лісі і зі мною розмовляєте. Усе відбувається насправді. Це така тут місцевість, що спотворює сприйняття світу. Я спочатку сам не вірив у все, що відбувається, і був наляканий, а через деякий час уже змирився та звик, тож не лякайтеся і не бійтеся, а головне не біжіть від страху шукати вихід, це вам нічого не дасть. Я так само бігав та шукав вихід, і кілька днів кричав, так як ніколи, а потім кілька днів мовчав, зірвав голос. Тож дівчата змиріться і просто залиште все як є. Що це за місце, я не знаю.

Наташа:

- Як змиритися? Як залишити? Сьогодні Новий рік і нам усім потрібно бути в іншому місці.

Кадр ■

Бездомний подивився на дівчат і сказав:

- Я знаю, що Новий рік. Я місяць тому загубився в лісі так само як ви. Я шукав вихід і не знайшов його. Змиріться і вам стане легше, не будите витрачати сил на зайве.

Юля:

- Як таке може бути і як це все не сон?

Бездомний:

- Як? Ось так. Я не можу нічого пояснити і кажу все так як є і все тут по-справжньому. Ось таке це місце в нашому лісі лісового району. Я теж тут не далеко від лісу живу, і теж, як ви, вирішив піти погуляти до лісу та подихати свіжим повітрям, подумати про своє, а сам не знаю, як я опинився тут сидючи біля вогнища вже місяць, а то більше.

Наташа:

- У це все неможливо повірити.

Бездомний:

- Неможливо повірити, і я не вірив, а зараз вірю в усе, що відбувається. Коли я вас побачив, то подумав, що ви не справжні, і мені привиділося, так як на початку я бачив

вдалині і думав, що ввижається хлопець, який проходить далеко від мене. Я його кликав та хотів його наздогнати і знайти вихід, але ніяк не зміг до нього наблизитися. Він, як не дивно, з'являється в один і той самий час в різних місцях, і далеко від мене. З'являється на мить та він іде вперед, і так само швидко зникає. Я не знаю, що це за людина. Може привид або як мені здавалося, що мені ввижається. Спочатку було страшно, а зараз уже звик. З'явився, і зник. Хто він і, що тут робить, я не знаю. Дивне це місце. Радий вашому приходу, і що ви справжні.

Кадр ■

Наташа одразу відповіла:

- А, ми не раді ніякому приходу, і все, що ви сказали, в це складно повірити. Ми не раді, що опинилися в цьому місці, в існування якого важко повірити.

Бездомний:

- Вам вирішувати вірити в нього чи ні. Я вірю, я вже у все вірю. Радий, що ви мені теж не привиділися, і ви справжні.

Кадр ■

Безхатченко підходить ближче до багаття, і каже:

- Тепер у нас багато часу. Pozнайомимося ближче.

Кадр ■

Бездомний показує рукою запрошення до багаття. Дівчата налякані і не вірячи всьому та підходять до вогнища, сідають на проти бездомного і поглядають на іграшку, а він дивиться далеко у вогонь.

Наташа:

- У все це все складно повірити.

Бездомний:

- Так, складно повірити, і як я зрозумів, це місце, з якого неможливо знайти вихід. Я його шукав місяць, і так не знайшов. Дивне місце. У цьому лісі немає виходу. Усі, хто сюди приходить, залишаються назавжди.

Кадр ■

На очах бездомного з'явилася сльоза.

Юля:

- Завжди є вихід.

Бездомний:

- Я його не знайшов.

Кадр ■

Дівчата сидячи біля багаття подивилися на всі боки, і Наташа сказала:

- І це все сталося під Новий рік. У лісі прохолодно і якось складно у все це повірити, що такі місця існують.

Бездомний:

- Я теж у це не вірив, поки сам не опинився тут.

Юля:

- Дивний це світ, як і хлопці в ньому.

Бездомний посміхнувся і сказав:

- Так само, як і дівчата. Усі ми одне для одного в чомусь і в міру дивні, а без дивацтв у нас не було б інтересу одне до одного.

Юля:

- Можливо, і ми так один одного приваблюємо і подобаємося.

Кадр ■

Наташа подивилася на безхатченка і Юлю сказала:

- Це все добре, що ми одне одному подобаємося, але також не може бути і ми не можемо тут прожити все своє життя, потрібно шукати вихід.

Бездомний:

- Так, не хочеться тут прожити все своє життя. Мені теж спочатку не хотілося так думати, але я вже зараз думаю інакше. Вже є як є, і як буде далі, я не знаю, і що буде далі.

Наташа:

- А, буде те, що ми всі разом будемо шукати з цього місця вихід.

Бездомний:

- Я його довго шукав та не знайшов. Тож можете не витратити сили. А весь цей час самотності ця іграшка стала моїм найкращим другом. Вона стала моїм вечірнім співбесідником, і завжди все слухала, і слухає, що я кажу. Жодного разу не перебила мене та жодного разу не пішла від мене, що б я не казав.

Кадр ■

Наташа подивився на безхатченка і розуміючи вже все, що відбувається, сказала:

- Я вам тут було б нелегко, і як так склалося ми не знаємо, але тепер ми з вами і так нам усім буде легше знайти вихід.

Бездомний:

- Сподіваюся, ви справжні і всі ваші слова так само істинні, і це все мені не здається.

Юля:

- Ми справжні, справжні.

Бездомний подивився сумним обличчям на іграшку та сказав їй:

- Може й справді сьогодні особливий день, і дівчата так само заблукали, як і я.

Іграшка мовчала і бездомний знову сказав:

- Вона як завжди мовчить і в усьому зі мною згодна. Тоді це правда, ви справжні люди. Я радий вашому приходу, і, чесно кажучи, насилу в усе це віриться, і в те, що ви, як я, загубилися в лісі.

Кадр ■

Наташа подивилася на бездомного:

- Все буде добре. Тепер ви не самотні в цьому лісі.

Кадр ■

Бездомний подивився на дівчат:

- Спасибі вам, і будьте обережні.

Юля одразу запитала:

- У чому бути обережним?

Бездомний:

- У тому, що той хлопець, що постійно з'являється в лісі кожен день, і я жодного разу не зміг з ним поговорити, може бути небезпечним. Він може з'явитися в будь-якому місці, і, що б він вас не налякав, він завжди з'являється спиною до мене. Як швидко з'являється, так бігцем зникає. Я його бачу пару секунд, і він раптово зникає з простору. Жодного разу мене не почув та не звернув увагу. Хто він? Я не знаю.

Наташа:

- Може якийсь привид або дух лісу.

Юля:

- Наташо, досить вигадувати.

Бездомний:

- Я не знаю, хто він і навіщо він тут з'являється, але вже за місяць, я на нього не звертаю увагу. Він як прийшов, так і пішов. Це просто придуманий лісом міраж, щоб налякати. Я чесно не знаю, що тут відбувається, і чому. Я вже з багатьма обставинами змірився і на багато чого не звертаю увагу. Сиджу біля багаття днями і грію руки. Все навколо та довгий час, а так було завжди, так і залишається як раніше, колишнім, нічого не змінюється. Навіть погода така сама як була місяць назад. Як було прохолодно місяць тому, так і залишилося. Це якийсь зачарований ліс.

Наташа:

- І як ми тут опинилися і чому ми, і саме в цьому місці?

Бездомний:

- Я не знаю. Нічого не знаю.

Юля:

- Тоді будемо думати, що будемо робити далі. Утрюх легше думати та не так самотньо. Всі ідеї можна обговорити в слуг і кожен може принести свої поправки.

Бездомний:

- А іграшка жодного разу мене не виправила та завжди була згодна з моїми думками, ідеями, і все ж таки, я не зміг знайти вихід з лісу.

Наташа каже бездомному:

- Ви намагалися зателефонувати? Із кимось поговорити по телефону.

Бездомний:

- Я кажу ж, це дивне місце. Я щодня всім дзвонив, щодня, і все, що я чув у телефоні, так це гудки. Ніхто жодного разу не відповів на мій дзвінок, а за місяць телефон не сів. Батарея, як раніше, залишилася на місці. Кажу, дивне це місце, в якому ми опинилися. Скільки ми тут ще будемо, я не знаю, і сподіваюся не все життя.

Юля:

- Я сподіваюся, що це не життя, а сон, що скоро зникне із моєї ночі. Це все відбувається з нами не насправді, і це всього лише дії алкогольних напоїв випитих із друзями, і я зараз сплю.

Кадр ■

Наташа дивиться на Юлю:

- Юля заспокойся, все добре. Ми сьогодні нічого не пили і все це відбувається з нами, тут і зараз. Скоро ми знайдемо вихід із цього положення.

Юля:

- Мені стало недобре від усього цього.

Наташа:

- Ось бачиш, тепер усе навпаки, спочатку ти думала, що я панікерка, а тепер у тебе паніка. Подруго, заспокойся. Усе добре. Я з тобою. Разом ми знайдемо вихід із будь-якої ситуації.

Бездомний:

- Мені б хотілося в це вірити, що ми знайдемо вихід із нашої ситуації.

Кадр ■

Дівчата та хлопець сиділи мовчки за багаттям, кожен думав про своє, і всі дружно час від часу поглядали на годинник та розуміли, що час по-справжньому йде вперед. Вже минуло понад дванадцять годин. Всі сидячи в лісі біля дерев поглядали на палаючий вогонь, і кожен був при своїх думках, і тільки раптовий образ людини, яка йшла вдалечині потривожив тишу.

Кадр ■

Бездомний подивився вдалину лісу і знову побачив людину, яка йшла вперед, сказав:

- Дівчата. Подивіться вдалину лісу у лівий бік і повільно. Ви побачите того, про кого я вам казав. Я не знаю, хто він, і чого час від часу з'являється, а потім зникає. Я не знаю, що це означає.

Кадр ■

Наташа і Юля подивилися вдалину лісу та побачили того, про кого розповідав бездомний.

Наташа:

- Це ж людина.

Бездомний:

- Тихіше. Я не знаю, хто це, і що це. Чому він то з'являється, то зникає? Скільки разів я намагався його наздогнати, а ще багато разів кликав, але він одразу зникає, і так швидко, що залишає відчуття наче його не було. Тож не турбуйте його, і в тиші говоріть. Я вже не хочу привертати його увагу. Нехай він іде своєю дорогою.

Юля:

- Може це дух лісу ходить і на нас дивиться.

Наташа:

- Дивно це якось усе. І його поява, і зникнення.

Бездомний:

- Краще не турбувати його і тихо посидіти, поки він не зникне, а то невідомо небезпечний цей невідомий чи ні. Від нього, мені здається, потрібно триматися подалі.

Наташа:

- Може так буде краще, і ми не знаємо, що це за місце і як ми тут опинилися. Якщо ми тут, то краще бути обережнішими. Раніше ми думали, що таке може бути в кіно і ніяк не в справжньому житті, а тепер віримо, що і в житті можуть відбуватися містичні події, і ми зараз у них. Той дух невідомо добрий чи злий, тож краще не турбувати його і посидіти тихо та подумати, що робити далі.

Бездомний:

- Сидіти та чекати? А чого чекати? Я не знаю.

Юлія:

- Можливо, щось зміниться, але ж з часом завжди все змінюється. Можливо в цьому місці теж відбудуться зміни, і з часом ми зможемо повернутися додому.

Наташа:

- Так, минув час Нового року, а ми тут сиділи біля вогнища налякані та невідомо де опинилися. Все наші друзі та близькі вже зустріли Новий рік та вже встигли прокинутися наступного дня, а ми весь цей час провели тут і нічого не змінилося.

Юля:

- Так, у когось був Новий рік, а у нас сталося невідомо, що. Ми застрягли в цьому місці з безхатченком, і він уже тут довгий час.

Кадр ■

Наташа подивилася на безхатченка і запитала:

- А, як вас звати?

Бездомний:

- Мене звати Саша.

Наташа:

- Приємно з вами познайомитися, і вибачте Саша, що ми так кажемо.

Саша:

- Нічого страшного в цьому немає. Я вас розумію, що ви опинилися у цьому місці і на Новий рік, і не знаєте, як і я, що це за місце та як звідси знайти вихід.

Юля:

- Ось такі дивацтва відбуваються в житті, і ніколи не подумаєш, що таке може колись статися і, що вони взагалі існує.

Наташа:

- Ось бачиш подруга, таке може бути. В нашому світі бувають такі чарівні місця, в які потрапляєш, а там немає виходу і про них нічого не знаєш.

Юля:

- Сподіваюся, що все зміниться і ми повернемося додому.

Бездомний:

- Невідомо на скільки ми тут часу.

Кадр ■

Людини, що йшла далеко в лісі, зникає, і бездомний каже:

- Дівчата подивіться назад, він знову зник, його вже немає.

Наташа:

- А, коли він знову з'явиться?

Бездомний:

- Він коли хоче тоді з'являється, і завжди далеко від мене, а тепер нас.

Наташа запитала:

- Хто це?

Бездомний:

- Невідомо хто. Я не знаю, і знати не хочу, і нехай іде своєю дорогою. Ми не знаємо, що це за місце, і що тут ще може статися.

Кадр ■

У Наташі почалася істерика, і вона не витримала та почала кричати:

- Я хочу додому.

Кадр ■

Саша подивився на Наташу і сказав:

- Це не допоможе. Нас тут ніхто не почує і сльози про допомогу тут будуть зайвими. Краще бережіть сили, а то невідомо, що тут може статися, і кого ми ще зустрінемо. Втомленими і виснаженими від нервів та страхів від нас буде мало користі. В разі чого ми нічого не зможемо зробити. Бережіть сили.

Кадр ■

Наташа прикрила заплакане обличчя двома руками і заспокоюючи себе сказала:

- Все буде добре. Я повернуся додому. Скоро я повернуся додому.

Саша:

- Я б теж вірю, що скоро повернуся додому, і все буде добре.

Кадр ■

Юля так само почала панікувати та розгублено дивитися на всі боки.

Юля:

- Нам треба щось робити і не сидіти на місці.

Наташа:

- Треба шукати вихід із цього місця.

Юля:

- Треба оглянути територію.

Бездомний:

- Краще залишайтеся тут.

Наташа:

- Ні, краще почати, щось робити, а не сидіти на одному місці.

Саша:

- Я довго ходив по колу і шукав вихід у різних сторонах і нічого не знайшов. Щоразу повертався на те саме місце і так минуло більше тижня. Я змирився з усім і тепер просто сиджу, чекаю змін, а іноді, коли вже нестерпно самотньо, розмовляю ось із цією іграшкою. Я тут її знайшов.

Юля:

- Наташо, ти маєш рацію. Треба щось робити.

Наташа:

- Треба обдивитися територію, а ви, Саша, можете залишатися тут та далі розмовляти з вашою іграшкою.

Кадр ■

Саша подивився на дівчат сидячи біля багаття і сказав:

- Вам видніше. Ідіть та оглядайте територію, а я буду тут і нікуди не піду.

Наташа:

- Якщо ми знайдемо вихід, то обов'язково повернемося.

Саша:

- Ви спочатку знайдіть його, а потім повертайтеся. Я чекатиму на вас, але будьте обережні, а то невідомо кого в цьому лісі ще можна зустріти, і що за небезпека може бути. Дивіться на всі боки.

Наташа:

- Дякую. Ми будемо обережними.

Кадр ■

Наташа та Юля встали і повільним кроком, тримаючись одна за одну, налякано поглядаючи на всі боки, пішли шукати вихід, а Саша залишився сидіти біля багаття і почав говорити з іграшкою.

Кадр ■

Дівчата ходили вперед-назад, і поверталися на те саме місце з якого починали шукати вихід з лісу, а Саша сидів, спостерігав за дівчатами, які шукали вихід та посміхався.

Кадр ■

Саша, поглядаючи на іграшку, сказав:

- Я ж казав цим дівчатам, що з цього місця немає виходу, а вони все шукають, і шукають. Вже минуло кілька годин, а вони продовжують шукати вихід з лісу. В них нічого не вийде. Я за два тижні обійшов кожен метр цього загадкового простору і ніяк не зміг вийти з цієї місцевості, і як вони повертався на те саме місце, з якого починав пошуки. Що їм поясниш, поки самі не переконаються, то всі мої мудрі поради не мають жодного значення. Це дівчата.

Кадр ■

Саша подивився далеко в ліс та на іграшку:

- Чого усе так відбувається? Чому саме я опинився в цьому місці?

Кадр ■

Сашко подивився в ліс, на іграшку, і знову сказав:

- Що це за місце і чому саме я опинився саме тут?

Кадр ■

Саша подивився на багаття:

- Ти ж тут була до мене? Ти знаєш відповідь.

Кадр ■

Сашко подивився на іграшку, на вогонь, і знову сказав:

- Ти ж тут була до мене? Як я тут опинився?

Кадр ■

Саша, подивився на дівчат, які проходили вдалині:

- Як ти тут опинилася і чому ти тут була одна, а поруч біля тебе нікого не було?

Кадр ■

Саша подивився на вогонь:

- Відповідай. Відповідай мені на питання.

Кадр ■

Іграшка стояла недалеко від Сашка біля вогню, і він знову подивився на неї та сказав:

- Чому ти мовчиш і не відповідаєш на мої запитання. Кажи!

Кадр ■

Іграшка мовчки стояла біля багаття, а Сашко почав думати про те, що він сказав і розуміти, що це все не спроста.

Сашко стиснув зуби і знову сказав:

- Я чекаю від тебе відповіді. Ти ж усе бачила, що тут відбувалося до моєї появи, і знаєш, як сама тут опинилася. Відповідай на мої запитання.

Кадр ■

На гучні запитання іграшка мовчала, і Сашко почав розуміти, що всі спроби почути відповідь марні, це марнування сил та нервів. Він замовк та почав задумливо дивитися на вогонь.

Кадр ■

Саша подивився на дівчат, а вони вже знову повернулися на те саме місце, з якого годину тому почали шукати вихід, сказав:

- Я ж казав, що нічого хорошого в цьому немає, а тільки гірше буде.

Кадр ■

Дівчата ходили вперед, назад, поглядаючи на всі боки, як в цей момент знову з'явився той образ людини, що йде в лісі. Дівчата побачили та завмерли на місці. Злякано почали на нього дивитися. Людина вдалині дуже швидко зникла, так само, як з'явилася.

Кадр ■

Наташа подивилася на годинник:

- Уже минув день.

Юля:

- Як минув день? Як?

Наташа:

- Я не знаю, але час пролетів дуже швидко. Може тут через відсутність ночі прохідність часу відрізняється від нормального, і ми не помітили, як минуло стільки годин.

Кадр ■

Саша подивився на годинник, і подумав, а потім сказав:

- Час минув швидко, і вже минула ніч і день, як дівчата не можуть заспокоїтися та все далі продовжують шукати вихід із лісу.

Кадр ■

Дівчата, не розуміючи всього, що відбувається, і за відсутність почуття часу почали ще швидше ходити лісом. Минає багато часу і вони вже налякані, починають кричати, бігати та не ходити, як добу тому. Всі спроби марні, і щоразу вони повертаються на те саме місце, а безхатченко вже почав з них голосно сміятися.

Бездомний голосно сказав:

- Дівчата. Досить витратити даремно час. Повертайтеся назад до багаття. Це усе марно.

Кадр ■

Дівчата зі сльозами на очах повільним кроком повернулися до багаття та сідають біля Саші.

Кадр ■

Саша подивився на дівчат, і сказав поглядаючи на іграшку:

- Ось бачиш, із цього місця немає виходу, - і додав, - а може ти знаєш, як знайти вихід із лісу.

Кадр ■

Дівчата з подивом подивилися на Сашу і налякано відсунулися від нього, розуміючи, що з ним щось відбувається. Він знову голосно сказав:

- Відповідай на моє запитання та не мовчи, коли до тебе звертаються.

Саша:

- Кажі! Як знайти вихід із лісу? Як?

Кадр ■

Саша не почув відповіді на запитання і він підвівся на ноги та ще голосніше сказав:

- Кажі. Де вихід із лісу? Ти тут була до моєї появи, і знаєш більше за мене.

Кадр ■

Іграшка лежала біля вогню і в її очах відбивалися жовті блиски.

Кадр ■

Сашко вже не стримуючи себе, а дівчата сиділа поруч, і були дуже налякані від непередбачуваної поведінки незнайомця, як притулилися одна до одної та почали тихо дивитись на знервовану поведінку хлопця.

Бездомній сказав:

- Я тебе уважно слухаю. Відповідай на мої запитання або я тебе спалю.

Кадр ■

Обличчя дівчат змінилися, і вони ще більше злякалися поведінки Саші.

Кадр ■

Наташа подивилася на Сашу та голосно сказала:

- Сашко. Заспокойся. Вона тобі не дасть відповіді, і ти нас лякаєш своєю поведінкою.

Кадр ■

Саша подивився на іграшку в її очі, сказав:

- Я бачу по ній, вона щось знає, і не спроста тут опинилася чи залишилася. Вона знає відповідь і не хоче казати. Це ж не просте місце, і я впевнений, вона знає відповідь на мої запитання.

Наташа:

- Саша. Це звичайна іграшка, і її хтось загубив. Вона іграшка, і не знає відповіді.

Саша:

- Не правда. Це не проста іграшка. Я це бачу.

Кадр ■

Юля вже подивилася на знервовану й неспокійну поведінку незнайомця і теж сказала:

- Саша. Сядь на місце. Не лякай нас. Подивися на неї. Вона проста іграшка.

Кадр ■

Саша обійшов багаття та подивився на іграшку, і став позаду неї, знову сказав:

- Я не вірю, що це проста іграшка.

Кадр ■

Саша не стримався та від безсилля взяв іграшку в руки і кинув її в багаття. Дівчата злякалися непередбачуваної поведінки незнайомця та почали кричати. Іграшка горить у вогні, а дівчата налякано встали, і Саша, бичачий всю картину того, що відбувається мовчки сів на місце дивлячись на іграшку яка палає.

Саша:

- Вона мені за цей весь час уже набридла. Там їй місце. Нехай горить у вогні.

Кадр ■

Дівчата, сидячи проти Саші, мовчки, злякано поглядали то на палаючу іграшку у вогні, то на незадоволеного Сашу, який дивиться у вогонь.

Кадр ■

Минуло кілька хвилин, як іграшка майже згоріла і в просторі лісу почало щось змінюватися, з'явився вітер.

Кадр ■

Дівчата і Саша почали поглядати на всі боки відчуваючи навколо зміни.

Кадр ■

Іграшка горить, догорає, і контрастність лісу змінюється. Всі відчують почуття свободи, а вдалині починають чути звуки автомобілів, що проїжджають дорогою. Дівчата, не розуміючи того, що відбувається побігли вперед на звуки. Саша, так само не залишився сидіти біля багаття і побіг за дівчатами. Через п'ятнадцять хвилин бігу хлопці вибігли з лісу до дороги, де нікуди не зникало міське життя Києва. Дорогою їздили автомобілі, а на іншому боці шляху на зупинці стояли люди.

Кадр ■

Наташа голосно закричала:

- Ми знайшли вихід із лісу, і повернулися додому.

Кадр ■

Саша голосно сказав:

- Ось він рідний Київ.

Кадр ■

Наташа дивиться на годинник і голосно каже:

- Минула лише година часу, як ми зайшли в ліс.

Юля:

- Як таке може бути.

Саша:

- Як це може бути? Та, не важливо це. Добре, що ми повернулися додому, і я вже ніколи не піду в ліс. Що там б не було в лісі, і де б ми не побували та провели весь цей час, мені все одно, і головне, що ми вдома. Я більше нічого не хочу знати. Я хочу якнайшвидше повернутися в квартиру.

Наташа:

- Я з тобою згодна. Нам краще нічого цього не знати, і більше сюди не повертатися. Нехай буде так як є.

Юля:

- Швидше йдіть звідси і подалі від лісу.

Кадр ■

Усі швидким кроком пішли вздовж дороги до своїх домівок готуватися до Нового року, а про те, що сталося, вони хотіли, якнайшвидше забути, і вже по дорозі дівчата з хлопцем обмінялися номерами телефонів та розійшлися кожен у свій бік свого будинку заплановано зустрічати Новий рік.

Кадр ■

Ліс так залишився таємничим. Що це було за місце так ніхто не зрозумів. Це інша реальність лісу, що розділяла час та простір.

Початок 03.12.2021.

Кінець роботи 07.12.2021

Сцена 2

Вампір

Кадр ■

Увечері у себе вдома, сидячи на кухні та гортаючи Інтернет сторінки в мобільному телефоні, самотній хлопець без дівчини вже тривалий час сидить вдома, і від самотності вирішив зареєструватися на сайті знайомств та там познайомитися з дівчиною.

Кадр ■

Реєструється на сайті знайомств і після успішної реєстрації дивиться у вікно, каже:

- Може сьогодні мені пощастить познайомитися з дівчиною на сайті знайомств та піти погуляти, а може пощастить на сайті зустріти кохання. Цікавою як тут повернеться моя доля? Чи познайомлюся я тут з кимось, чи ні?

Кадр ■

Хлопець подивився у вікно та побачив порожню дорогу без автомобілів, сказав:

- Невідомо хто тут знайомитиметься, та все ж таки я спитаю у долі своє щастя на цьому сайті, а в друг мені на справді пощастить.

Кадр ■

Хлопець гортає сторінки сайту знайомств та дивиться на дівчат:

- Нічого собі тут не мало охочих дівчат познайомитися з хлопцем.

Задумливо подивився кілька сторінок із сайту знайомств та сказав:

- І всі тут щось шукають. У кожного на сторінці свої побажання та бажання знайти щось своє. А я тут хочу знайти кохання, і напевно, тут не так багато дівчат які насправді хочуть закохатись.

Хлопець знову гортає сторінки дівчат і читає їхні бажання, каже:

- Так, цікаво, всі хочуть багатого та красивого, і із почуттям гумору, напевно шукають свою мрію, - хлопець посміхнувся і сказав, - в житті вони не зустріли свою мрію, а тут вже сподіваються, що це сайт де збуваються всі мрії і кожен знаходить те, що шукає. Цікаво, а мені так здається чи це все насправді, тут на сайті ті у кого не так усе легко в житті і нема часу ходити по різних закладах щоб з кимось познайомитись. Для кожної такої людини це її порятунок та надія познайомитися з такою людиною в якої так само нема часу і не все склалося у житті. Хіба ті, у кого все добре в житті і в них немає вад, шукатимуть тут своє друге щастя? Я думаю, що ні, і тих людей у яких усе добре, то у них так буде по життю, і їм не важко в справжньому житті зустріти кохання.

Кадр ■

Хлопець зайшов на свою сторінку у налаштування сайту, сказав:

- Добре. Будемо тут шукати те, що в мене не вийшло знайти в теперішньому світі, можливо, тут є та, яка мені потрібен для життя. Тепер мені необхідно додати кілька фотографій та написати своє справжнє ім'я. Варто бути чесним із самого початку та не вигадувати собі різних імен, і не приховувати своє справжнє обличчя, не забирати в інших час, і тим, що мені не захотілося показати справжнього себе.

Кадр ■

Хлопець робить велику чашку кави і сідає за кухонний стіл з телефоном в руках та продовжує реєстрацію на сайті знайомств. Подивився на холодильник та сказав:

- Це гарний початок для всіх, хто хоче зі мною познайомити на цьому сайті. Я одразу скажу своє справжнє ім'я і нічого не буду вигадувати про себе того, чого немає. Здаватися кращим, ніж я є в житті я не буду, тим самим не буду іншим завдавати незручностей, а особливо тим, хто бажатиме познайомитися та зустрітися в реальному світі. Це цікавий сайт знайомств. Тут дуже великий вибір бажаних дівчат познайомитися. Цікаво які вони насправді.

Кадр ■

Хлопець перегорнув налаштування своєї сторінки і сказав:

- Тепер напишу своє справжнє ім'я. Мене звуть Олег. Мені 30 років. З віком теж потрібно казати правду, а то багато хто як хлопці, так і дівчата приховують її. Вже після

довгого спілкування хтось наважується сказати правду, а так робити не треба, і після почутого не кожен захоче продовжувати розмову, а це забирає час. Краще одна правда і жодних незручностей. Так, а тепер потрібно написати своє місце проживання, оскільки тут знайомиться вся країна, і мені б не хотілося витратити місяць свого часу, а потім дізнатися, що дівчина, яка мені сподобалася, живе в зовсім іншому місті, і щоб зустрітися з нею, мені потрібно їхати цілий день, і більше. Я живу в Києві. Що ще потрібно про себе сказати?

Кадр ■

Хлопець встав зі стільця та підійшов до вікна, подивився у вікно і сказав:

- А тепер тут потрібно вказати своє матеріальне становище. Багато хто хоче зустріти хлопця з хорошим достатком, квартирою, машиною і всім іншим, а я проста людина і заробляю не багато. Мені вистачає грошей на місяць простого життя, та нехай ті хто хоче зі мною познайомитися не вигадують собі що я багатий хлопець та в житті можу собі дозволити багато чого. Я не буду як у себе так в інших забирати час. Зі мною будуть знайомитися ті кому я підходжу за матеріальним становищем і не так що б вийшло що дівчина буде думати про мене як багатого хлопця, а насправді я бідний. Багато дівчат на сайті знайомств шукають гроші, і такі не буде зі мною листуватися.

Кадр ■

Хлопець подивився у вікно, а по дорозі проїхав автомобіль, і він знову сказав:

- А тепер потрібно написати своє справжнє ім'я і додати кілька свіжих фотографій, і не так, як багато хто робить, показують усім фотографії, яким уже по п'ять років, і людина змінилася, стала іншою.

Кадр ■

Хлопець сів за стіл і сказав:

- Мене звуть Олег. Ім'я вже написано і міняти я нічого не буду.

Кадр ■

Олег, сидячи за столом однією рукою попиваючи каву, знайшов у своєму телефоні кілька свіжих фотографій та додав їх до свого альбому на сайті знайомств, сказав:

- Ось так буде краще.

Кадр ■

Він перегорнув усі налаштування сайту знайомств:

- Ось так набагато краще. Реєстрацію я закінчив, а тепер будемо чекати хто зайде на мою сторінку і подивиться на мене, а я в цей час подивлюся на тих дівчат, які хочуть познайомитися,

Кадр ■

Олег почав, сидячи за столом, пити каву та гортати сторінки дівчат і уважно читати все, що вони пишуть на сторінці у своїх бажаннях.

Він сказав:

- Не найкращий спосіб зустріти кохання, та все ж я постараюся тут його знайти. Може на сайті тут так само є дівчина, яка думає, як я.

Кадр ■

У цей самий момент, коли Олег гортає в телефоні сторінки з сайту знайомств, йому телефонує друг Саша. Олег підстрибує від несподіваного дзвінка та відповідає:

Кадр ■

Саша сказав, коли Олег встав від переляку:

- Привіт, Олег.

Олег одразу переляканим голосом заїкаючись відповів:

- Привіт, Саша. Ти мене так більше не лякай.

Саша:

- Чого я тебе налякав?

Олег:

- Я зараз сиджу на кухні і гортаю сторінки дівчат з сайту знайомств і це все відбувається в повній тиші. Я тут хочу познайомитися з дівчиною і читаю їхні анкети та думаю над тим, що вони пишуть, а в цей момент дзвониш ти і я не чекав від тебе дзвінка. Коли заграла мелодія, я злякався, вона голосна, і зненацька заграла коли я тримав у руках телефон.

Кадр ■

Саша з посмішкою відповів:

- Вибач, друже. Не думав про те, що ти зараз зайнятий і не можеш розмовляти.

Олег:

- Я не зайняти, а просто вирішив зареєструватися на сайті знайомств і випробувати долю Інтернету на собі і з думкою, що, можливо, на сайті знайомств я зможу знайти кохання.

Саша посміхнувся:

- Може й пощастить, а може й ні. Це той сайт, де є мало правди, і не кожна дівчина зважитися шукати собі хлопця і кохання на сайті знайомств у наш не зовсім спокійний час, але ж на сайті може бути хто завгодно, і там найімовірніше дівчата, яким уже нічого втрачати, і вони безстрашні, що знайомляться на сайті. Там може бути хто завгодно і з якою завгодно історією життя та ніхто нічого не знає про людину. Кожен може придумати все, що схоче, не сказавши жодного слова правди про своє минуле та чим він займався. Так що Олег будь обережніше при виборі дівчини, а то так само як з боку дівчини і хлопця може бути хто завгодно. Ти ж не знаєш нічого про дівчину зі сторінки, і вона так само про тебе нічого не знає.

Кадр ■

Олег одразу сказав:

- Я написав про себе правду і нічого не придумав того, чого немає в моєму житті.

Саша:

- Це добре, що ти написав про себе правду. Не багато хто може сказати правду, частіше за все люди обманюють і не хочуть казати правду. Кожен завжди приховувати те, що іншим не потрібно знати. Такий світ Інтернету, і тому всі, хто там опинився ніколи не казали правди. Як вони там опинилися? Теж про це добре подумай.

Олег:

- Я з тобою в чомусь згоден і мені здається там ще ті, у кого в житті було дуже нелегко і вони вирішили від відсутності виходу там когось знайти для життя. У мене були труднощі з промовою, і я не міг познайомитися і не можу познайомитися з дівчиною в живу, а тут мені набагато легше, і це моя проблема.

Саша:

- Так, там такі, як ти і ті у кого в житті проблеми. Мені здається, там мало або взагалі нікого немає у кого немає проблем. У тих у кого немає проблем не реєструються для знайомства на сайті. У них все вдається зробити у справжньому житті без світу інтернету.

Олег:

- Можливо, і так, та все ж я спробую, а якщо не вийде, то я піду з сайту знайомств і буду шукати свою долю в справжньому житті.

Саша:

- Добре, друже. Я не біді тебе відволікати від пошуку кохання, і якщо буде час дзвони. Не хочу щоб в цей самий момент ти через мене пропустив кохання свого життя, так що я не буду тебе відволікати. Коли звільнишся, телефонуй. Удачі тобі в пошуку кохання в сліпому і загадковому світі Інтернету, і будь обережнішим.

Олег:

- Дякую, друже.

Олег поклав на стіл телефон і сам собі сказав:

- А Саша мав рацію, потрібно бути обережним, а то невідомо з ким мене там зведе доля, але ж якщо я виберу там собі дівчину, то вона стане частиною мого життя, і яка буде дівчина, то таке у мене буде життя, а я хочу прожити щасливе життя і бути щасливою людиною.

Кадр ■

Олег знову взяв в руки телефон і продовжив гортати сторінки сайти.

Кадр ■

Олег через пару хвилин пошуку, а він зараз сидить вдома на кухні, побачив цікаву анкету, і одразу написав дівчині яка сподобалась на фото таке повідомлення:

- Привіт. Мене звати Олег. Хочу з тобою познайомитися.

Дівчину з фото звали Кет.

Кадр ■

Олег подивився на телефон і тихо про себе сказав:

- Цікаво. Дівчину звать Кет, а яке в неї справжнє ім'я, і чи справжні ці фотографії? Подивимося напише вона мені відповідь чи ні.

Кадр ■

На телефон Олега приходить звукове сповіщення про повідомлення, яке прийшло з сайту знайомств. Дівчина Кет одразу відповіла на повідомлення:

- Привіт. Добре. Будемо знайомитися.

Кадр ■

Олег подивився у вікно, і про себе сказав:

- Швидко вона написала відповідь. Несподівано.

Олег написав відповідь і сказав:

- Красива фотографія.

Кадр ■

Кет відповіла на повідомлення Олега:

- Дякую. Мені теж подобається твоє фото.

Олег написав відповідь:

- Будемо знайомитися?

Кет одразу написала відповідь:

- Будемо.

Кадр ■

Олег про себе сказав, попиваючи каву і поглядаючи в телефон:

- На фото красива дівчина. Вона худа, струнке тіло, довге волосся чорного кольору і блакитні очі. Дівчині двадцять п'ять років. Не дівчина, а мрія. З такою, напевно, багато хто хоче познайомитися. Цікаво, що вона шукає на сайті знайомств, якщо в неї така гарна зовнішність, і уваги у неї в житті більше, ніж, напевно, вона цього хоче.

Кадр ■

Олег протягом місяця спілкується з Кет і живе простим життям, вранці встає на роботу, а ввечері приходить з роботи, а вихідні проводить удома і так само продовжує шукати дівчину на сайті знайомств, і тільки іноді виходить на вулицю пройтися та прогулятися подихав свіжим повітрям. Після прогулянки повертається додому та сідає на кухні за кухонний стіл і продовжує переглядати різні анкети дівчат з сайту знайомств.

Кадр ■

Олег уже після довгого листування вирішив із нею зустрітися, а під час спілкування не виникало жодних підозр, він зранку в суботній день пише таке повідомлення:

- Привіт. Пропоную зустрітися.

Кадр ■

Кет відповідає:

- Я згодна. Краще зустрінемося.

Олег пише відповідь:

- У тебе є номер телефонний?

Кет відповідає:

- Так. Є.

Олег пише і поглядає на годинник:

- Скинь номер і я тобі зателефоную, а там домовимося про зустріч.

Кет пише відповідь:

- Мій номер телефону +380...

Кадр ■

Олег прочитав повідомлення від Кет, одразу записав її номер, і зателефонував:

- Привіт. Це Олег, ми познайомилися на сайті знайомств. Ти кілька хвилин тому дала мені свій номер телефону.

Кадр ■

Олег підходить до вікна й уважно слухає голос дівчини. Кет відповідає:

- Привіт, Олег. Так, я тебе відразу впізнала.

Олег ставить запитання та бере чашку кави, підносить її до рота і каже:

- Чим займаєшся? Я тебе не відволікаю?

Кет відповідає:

- Усе добре, ти мене не відволікаєш. Зараз вихідний день і я сиджу вдома і дивлюся телевізор.

Кадр ■

Олег подивився у вікно й одразу сказав:

- На вулиці сьогодні гарна погода і я б запропонував сьогодні піти погуляти і вже нарешті зустрітися та побачити один одного, і поспілкуватися наживо.

Кет одразу відповідає:

- Так. Добре. Я не проти зустрічі.

Кадр ■

Олег посміхається:

- Добре. Я живу на лісовому масиві, а ти де?

Кет:

- Я теж живу на лісовому масиві. Знаєш, де знаходиться вулиця Лісовий проспект?

Кадр ■

Олег з посмішкою відповідає:

- Знаю. Не далеко від мене. Це дуже добре. Можемо через пару годин зустрітися.

Кет:

- Я зараз не зайнята, і можемо зустрітися через годину, а це о п'ятій годині вечора. Ти не проти?

Олег зі здивуванням та посмішкою сказав, не очікуючи від неї такої відповіді:

- Так. Добре. Тоді через годину на Лісовому проспекті біля кювету. Знаєш, де він розташований?

Кет:

- Так. Знаю. Я тут народилася і виросла. Я знаю де і щ знаходиться на лісовому масиві. Знаю кожен куточок свого масиву.

Олег одразу відповів:

- Добре. Через годину біля кювету. До зустрічі.

У відповідь Олег почув гудки і нічого не зрозумів, він подивився у вікно, сказав:

- Раз вже домовилися про зустріч, то домовилися і треба йти на побачення, - подивився у вікно, подумав, сказав, - а може, вона не прийде, бо так як різко поклала телефон, а може прийде? І все ж таки, як ми домовилися, хай так і буде, а там буде видно. Якщо ні, то ні.

Кадр ■

Олег з усмішкою на обличчі швидко одягнувся, знайшов в шафі свої найкращі парфуми з ароматом легкого бризу. Бризнув їх на себе, поставив біля дзеркала, сказав:

- Може сьогодні мені пощастило, і я зустрінуся з гарною дівчиною та вона буде нормальною людиною, - посміхнувся, сказав, - а може ні, під час зустрічі буде видно з ким я познайомився на сайті знайомств та з ким спілкувався тривалий час. Голос у неї був приємний та красивий. Я думаю, що при зустрічі буде така сама людина.

Кадр ■

Олег вийшов на вулицю і вирішив не поспішати, подивився на годинник, сказав:

- У мене ще досить чимало часу. Я встигаю, а надворі сьогодні чудова погода.

Кадр ■

Олег повільним кроком пішов на перше побачення через будинки і ніяк не на зупинку. У нього був час до зустрічі, і він вирішив не їхати міським транспортом до дівчини.

Кадр ■

Олег іде по вулиці та розглядає будинки, каже:

- Радий, що ми не далеко одне від одного живемо, і не потрібно їхати на побачення через усе місто або в область міста.

Близько, і є час щоб прогулятись вулицею перед побаченням.

Кадр ■

Олег іде на Лісовому масиві біля лісу і знову поглядає на годинник, а в цей час лунає дзвінок. Олег бачить, що дзвонить Кет, і він тривожно відповідає:

- Привіт, Кет.

Кет:

- Привіт, Олег. Ти вибач мені, але я трохи затримаюся, у мене ще залишилися домашні справи, і я запізнюся на десять хвилин.

Олег:

- Добре. Я не поспішаю і трохи почекаю.

Кет:

- До зустрічі.

Олег:

- До зустрічі, - чує короткі гудки завершення виклику.

Кадр ■

Олег починає ще повільніше йти на місце зустрічі. У нього з'явився час, а він добре знає місцевість, місце зустрічі, і він уже був на підході. Йде вперед повільним кроком та розглядати ліс.

Кадр ■

Олег підходить до потрібного місця і дивиться на годинник, а до зустрічі залишилося п'ять хвилин. Зустріч була призначена на п'яту годину вечора, озирнувся і каже:

- Я вже на місці. Ще є час піти попиту кави.

Кадр ■

Олег підходить до кавового кіоску та бере чашечку кави, відходить від кіоску, дивиться на годинник і каже:

- Я встигаю. А тут смачна кава. Як ніколи і ні де. Я раніше ніколи не куштував такої кави.

Олег знову дивиться на годинник і каже:

- Треба йти на місце зустрічі, а то я вже запізнюся.

Кадр ■

Олег допиває каву і викидає стаканчик в смітник, і за хвилини підходить до призначеного місця. Дивиться вперед, бачить, як попереду з'явилась дівчина середнього зросту з чорним волоссям та чорними очима, і каже: - а з далека гарна дівчина. Симпатична. Невже мені пощастило на сайті знайомств зустріти таку цікаву дівчину, а яка вона людина, - подивився ще раз на дівчину, - але для початку не поспішатиму з висновками, бо невідомо, яка вона людина. Може, це ще та істеричка, і буде потім мені по заслугі, що я так швидко повірив у те, що мені може так пощастити. Спочатку потрібно з нею поспілкуватися, а потім вже робити свої висновки.

Кадр ■

Кет побачила Олега і посміхнулася та повільно підійшла:

- Привіт Олег, я Кет, а справжнє ім'я Таня.

Кадр ■

Олег посміхнувся:

- Привіт. Я Олег, і моє справжнє ім'я Олег.

Таня:

- Рада знайомству.

Олег:

- І я радий знайомству.

Таня:

- Може пройдемося погуляємо, тут не далеко є дорога біля лісу, там гарний бік лісового, і природа теж гарна. Спокійне місце, мало людей, і ми зможемо поговорити.

Кадр ■

Олег здивувався й одразу відповів:

- Так, добре. Йдемо туди.

Таня:

- Йдемо, і дорогою ти мені про себе розповіси, а я про себе.

Кадр ■

Олег разом із Танею пішли вперед, та Олег сказав:

- Добре. Ходімо, і я почну розповідати про себе.

Таня:

- Починай. Чим ти в житті займаєшся?

Олег:

- Займаюся я в житті найпростішими справами, а це працюю, і у вільний час займаюся спортом, гуляю біля лісу. Оскільки я живу біля лісу, а він завжди мені

подобався ще з самого дитинства, і в ньому свіже повітря, то для мене це найкращий спосіб відпочити, відволіктися від роботи, залишитися наодинці з самим собою, отримати задоволення від життя.

Таня:

- Це добре, а був одружений?

Олег:

- Ні, одружений я не був. Весь час приділяю роботі та тренажерному залу, а живу сам. Кілька років тому закінчив навчання і після вже вирішив піти на роботу, а до цього займався спортом та вчився.

Кадр ■

Таня скоса подивилася на Олега і її очі загорілися вогнем, і вона сказала:

- Так я розумію ти ведеш здоровий спосіб життя і не хворієш?

Олег одразу відповів:

- Так, я вже давно не хворію, і в мене досить сильний імунітет. Здоровий спосіб життя дав мені більше сил і гарний імунітет, і мені не страшна зима та холод.

Таня:

- Це добре, що ти не хворієш. Мене це тішить, - Таня подивилася далеко в небо, - а є батьки чи родичі?

Олег:

- Ні. Я сам у Києві живу і вже довгий час, а батьки живуть за Києвом. Я самотня людина в цьому місті. У друзів уже своє життя і я з ними бачуся дуже рідко.

Кадр ■

Олег і Таня вже за кілька хвилин швидким кроком дійшли до дороги, що веде вздовж лісу, і Таня сказала:

- Ми вже прийшли, а тепер я розповім про себе.

Кадр ■

Олег подивився, що на вулиці вже почало трохи темніти, а колір очей дівчини став іншим, і він подивився вперед на дорогу, що веде вздовж лісу, сказав:

- Я буду радий вислухати про тебе і твоє життя, а то телефоном за місяць спілкування ми так відкрито не спілкувалися, і я майже нічого про тебе не знаю.

Таня:

- Це добре, що ти про мене нічого не знаєш, - Таня посміхнулася.

Олег здивовано подивився на Таню:

- Людину потрібно пізнати, щоб з нею далі спілкуватися та будувати спільне майбутнє.

Таня посміхнулася:

- Я пожартувала. Звичайно потрібно знати, і тому я хочу тобі про себе розповісти, і не перебивай мене, слухай уважно.

Олег подивився вперед на дорогу:

- Я тебе уважно слухаю.

Кадр ■

Таня подивилася на Олега і почала розповідати про себе:

- А я ось навчалася на економіста і вже як рік закінчилося навчання, і після одразу пішла працювати. Зараз живу на орендованій квартирі, а сама з іншого міста. У Києві вже проживаю більше п'яти років. Заміжньою не була. У вільний час займаюся вечірніми прогулянками, і ще подобається подорожувати. Батьки живуть в іншому місті. На сайті опинилася зовсім випадково, через відсутність часу і присутність голоду.

Кадр ■

Олег зі здивуванням подивився на Таню й одразу поставив запитання:

- Якого ще голоду?

Таня посміхнулася й одразу відповіла:

- Звичайного голоду. Я вечорами часто голодна.

Олег одразу запитав:

- Ти на дієті?

Таня засміялася:

- Ні. Просто вечірній голод. Він у мене вже присутній довгий час. Тобі цього не зрозуміти.

Олег одразу відповів:

- А в мене такого немає і ніколи не було. Я на сайті опинився з власної волі, бажаючи там познайомитися з дівчиною і можливо, якщо пощастить, знайти кохання, тому що теж не дуже маю багато вільного часу. Мені нема коли піти в парк і там познайомитися з дівчиною. Здалося, що сайт буде кращим рішенням, і там теж є такі дівчата, в яких багато роботи, і які хочуть зустріти кохання.

Кадр ■

Таня подивилася на ліс:

- Я з тобою повністю згодна. У мене теж не зовсім багато часу на різні походи в парк для знайомства з хлопцем.

Олег:

- Я тебе розумію.

Кадр ■

Таня знову подивилася на ліс:

- Ходімо погуляємо в лісі.

Кадр ■

Олег подивився на Таню і на ліс:

- Так уже пізно. У лісі вже темно, це в нас ще в людному місці світить світло.

Таня посміхнулася:

- Так мені подобається гуляти в темному лісі.

Олег здивувався:

- А ти не боїшся темряви.

Таня:

- Я обожаю темряву в лісі. Це буде прекрасна прогулянка.

Олег:

- Добре. Ходімо погуляємо в лісі, і на майбутнє, я тебе попереджаю, у лісі буде темно.

Таня відповіла з посмішкою на обличчі:

- Мені подобається, коли мене попереджають.

Кадр ■

Олег разом із Танею повільним кроком звернули з дороги і попрямували до входу в ліс, і за хвилину вони зайшли до лісу. Всі будинки, які стояли позаду, зникли, і вони пішли вперед углиб лісу пісочною дорогою.

Олег:

- Це не зовсім гарна ідея була в такий час піти гуляти в ліс. Темно і нічого не видно.

Таня:

- А мені подобається, що нічого не видно, і я тільки чую твій голос.

Кадр ■

Олег засміявся і був здивований сказаними словами:

- Це мене трохи лякає. Ми знайомі лише кілька годин, а вже в темряві звучать такі слова.

Таня відразу сказала:

- Я завжди все кажу прямо і нічого не приховую.

Олег:

- Це добре, коли людина каже прямо і нічого не приховує, але не з такими натяками.

Таня:

- У темряві з'являється жахливий голод і апетит.

Олег подивився на Таню і її обличчя змінилося. Губи стали набагато більшими, ніж були, а місячне світло це виразно підкреслювало, і раптово одягнений на ній одяг став іншим, пошарпаним, а разом з ним змінилася зачіска. Волосся розчепірилося на всі боки, і він сказав:

- А в чому з'являється жахливий голод?

Таня відповіла:

- Хочеться їсти.

Олег трохи злякався, коли побачив раптові зміни Тані, і вже обережно сказав:

- Якось це підозріло звучить, і у мене таке відчуття начебто я не спав цілу ніч, і ніби я почав бачити перед собою глюки свідомості.

Таня:

- Голод, це нормально. Нехай хлопчики знають, як ходити до лісу з незнайомими дівчатками та гуляти в темряві.

Кадр ■

З під губ Тані з'явилися великі ікла і Олег, коли побачив їх, одразу сказав:

- Що в тебе із зубами?

Таня повертає голову в бік Олега та відповідає:

- Я ж сказала, що вечорами у мене дикий голод і я хочу їсти.

Кадр ■

Олег побачив великі зуби Тані і зробив крок назад, сказав:

- Що з тобою відбувається.

Таня підійшла до Олега:

- Я хочу твоєї крові.

Олег зробив кілька кроків назад і голосно сказав:

- Такого не може бути. Ти що, вампір?

Таня стрибає на Олега і намагається його вкусити за шию. Вони падають на землю, і Олег починає голосно кричати:

- Врятуйте.

Таня хапає Олега за голову і намагаючись вкусити відповідає:

- Тебе тут ніхто не почує. Ми далеко в лісі. Ти навіть не помітив, як ми йшли в темному лісі кілька годин.

Олег хапає Таню за голову і намагається відштовхнути її від себе та кричить:

- Відпусти мене.

Таня:

- Ні. Я поки не візьму своє я тебе не відпущу.

Олег намагається вирватися з рук Тані і відповзає по землі назад, а Таня не відпускає його, він голосно кричить:

- Відпусти мене.

Зуби Тані стали ще більшими, і вона намагається вкусити Олега, і каже йому:

- Ні.

Між Олегом і Танею зав'язалася боротьба. Олег намагався відштовхнути Таню від себе, і в нього нічого не виходить. Вони перекочувалися з одного боку в інший, і Олег усіма силами намагався вирватися з рук Тані й не дати себе вкусити, і нарешті через п'ять хвилин він зумів, упираючись їй у груди, відштовхнути від себе та збільшити між собою та Танею дистанцію, щоб встати на ноги. Олег встав на ноги, а Таня ще не встигла підняти голову, і вона дивиться надалі з голодним виразом обличчя на Олега. Він бачить її великі зуби й очі іншого кольору та не затримуючись ні на секунду, починає бігти дорогою назад.

Кадр ■

Таня встала на ноги і крикнула Олегу кривим голосом відьми:

- Стій. Я голодна. Я тебе все одно знайду.

Кадр ■

Олег біжить лісом і почує її слова, а потім відповідає:

- Дай мені спокій.

Таня подивилася на Олега, який тікав, і все, що вона побачила, так це дорогу, що звужується, і голосно закричала:

- Ти від мене не втечеш, - сказала страшним, голосом відьми.

Олег, долаючи темний ліс, а він біг щодуху, почав озиратися. Пробіг у такому темпі

п'ять хвилин як побачив, що позаду нікого немає, а сил уже бігти в такому темпі не було, і він зменшив швидкість. Зупинився біля дерева, тихо про себе сказав:

- Невже це був вампір.

Кадр ■

З боку із-за дерева з'явилася Таня, а у неї зуби стали ще більшими, вона сказала:

- Так, я вампір, і я дуже голодна.

Олег від переляку відійшов на кілька метрів і з великими очима подивився на Таню:

- Як ти мене наздогнала. Я ж дуже швидко бігаю.

Кадр ■

Таня при зігнутих колінах наближається до Олега, її руки розставлені на всі боки, і вона каже:

- Я бігаю швидше ніж ти можеш собі уявити.

Олег дивиться на неї і голосно кричить:

- Залиш мене в спокої, чудовисько.

Олег розвертається і знову щосили починає бігти дорогою до виходу з лісу, а Таня йому в спину кричить:

- Ти від мене не втечеш.

Кадр ■

Олег біжить уперед і бачить попереду лісу палаючі багатоповерхові будинки, і він ще швидше починає бігти вперед. І тут раптово попереду на дорозі з'явилася Таня, і Олег злякається, а від переляку він падає та дивиться вперед. Швидко піднімається, як в цей момент Таня йому каже:

- Я ж казала, що ти від мене не втечеш.

Олег піднявся на ноги і каже:

- Залиш мене в спокої.

Світло будинків, що стоять позаду, висвітлює силует Тані, і вона голосно піднявши на всі боки руки крикнула:

- Я голодна, і хочу їсти.

Кадр ■

Олег уже шукає інший шлях як вийти з лісу і махає на всі боки головою, а потім каже:

- Де вона взялася на мою голову.

Кадр ■

Таня Починає йти дорогою до Олега, а він стоїть на місці і шукає іншу дорогу з лісу, а навколо густий ліс. Він не знає куди бігти, і стає навпроти Тані, а вона йому каже:

- Я хочу твоєї крові.

Олег дивиться хоробрими очима на Таню і каже їй, стоячи від неї десять метрів:

- Не дочекаєшся.

Таня стоїть на протилежності Олега і каже йому:

- Ти від мене нікуди не втечеш.

Олег:

- Ти не отримаєш моєї крові. Ти вампір.

Таня починає йти вперед і казати:

- Я нікому тебе не віддам.

Олег подивився на всі боки:

- А ти спробуй мене зловити.

Кадр ■

Олег побіг на Таню, а вже вона приготувалася на нього стрибати, і коли Таня стрибнула, то Олег швидко звернув убік та ухилився від її стрибка, як Таня одразу впала на пісок, а Олег щосили побіг до виходу з лісу.

Кадр ■

Олег вибігає з лісу, і з усіх сил біжить уздовж дороги та в бік житлових будинків. Він пробігає біля одного будинку, поглядаючи назад, іншого, і так добіг до центральної дороги. Між лісом і Олегом була пристойна відстань. Він зупинився і тихо про себе сказав:

- Добре, що я не сказав, де я живу, та збрехав. Радий, що я не живу на одному районі із цим чудовиськом, а в іншому.

Кадр ■

Олег подивився назад і там нікого не побачив. Він зумів утекти від відьми. Ще раз подивився на всі боки:

- Оце так побачення. На сайті знайомств зустрів справжнього вампіра. Щастить так щастить.

Кадр ■

Олег підійшов до зупинки, і поглядаючи на всі боки, одразу сів у перше маршрутне таксі та поїхав додому.

Кадр ■

Дівчина-вампір Таня залишилася в лісі, і вона не знайшла хлопця. Вона не задоволеним голосом виходячи з лісу сказала:

- Сьогодні не мій вечір.

Кадр ■

Таня знову стала колишньою, красивою дівчиною. Її обличчя змінилося, і одяг теж став чистим та іншим.

Кадр ■

Дівчина пішла вздовж дороги в бік свого будинку, додому.

Початок роботи 12.10.2021.

Завершення роботи 13.12.2021

Сцена 3

Намет

Кадр ■

Ранок. Настільний годинник, що стоїть біля ліжка на тумбочці, показав сьому годину і задзвенів. Антон прокинувся, подивився на всі боки і за хвилину вимкнув його. Підвівся з ліжка, одягнув домашні капці й, потираючи очі, пішов повільним кроком,

поглядаючи вперед, ще оговтуючись, на кухню, щоб випити горнятко кави й підбадьорити себе. Він увімкнув чайник та сів за стіл. Взяв телефон, що лежав на столі та почав переглядати повідомлення. Він подивився в телефон і сказав:

- Знову так рано дзвонила мама і я не почув її дзвінка. Що вона хотіла? Цікаво, так рано вона не так часто дзвонить, чи їй зараз у вихідний день не спиться, і вона вирішила раніше встати та розбудити мене. Добре, що я живу сам, і не з нею, а то я б уже о шостій годині та у свій вихідний день не спав, і вже був чимось зайнятий, і так провів усі свої вихідні та займався домашніми справами.

Антон посміхнувся:

- Добре, що мама з татом живуть на дачі і у них ще з самого ранку є чим зайнятися.

Антон подивився у вікно і на закипілий чайник, сказав:

- Треба зробити каву, і не забути передзвонити мамі.

Антон встав зі стільця. Зробив собі міцну каву і повернувся назад, взяв телефон, зробив ковток кави:

- У мене сьогодні вихідний день, і завтра теж. Ці вихідні можна провести з посмішкою на обличчі, головне не сидіти вдома та сходити в ліс, а ще краще взяти намет. Це будуть цікаві вихідні. Ніхто не буде заважати та відволікати від відпочинку. Я зумію відпочити після не легкого робочого тижня.

Кадр ■

Антон зробив ковток кави:

- Треба передзвонити мамі, а то потім вона мені ще раз зателефонує, а це буде не зовсім добре, і вона буде зла, що я не передзвонив.

Антон узяв телефон та набрав номер мами. Підніс телефон до вуха, минуло два гудки, і він почув голос мами:

- Доброго ранку, синку. Як твій настрій?

Антон усміхнувся:

- У мене все добре, а настроїв ще сонний. Я кілька хвилин тому прокинувся і ще не встиг допити кави.

Мама відразу сказала:

- Прокидайся. У тебе сьогодні вихідний, а то так і про спиш усі вихідні та нікуди не сходиш погуляти.

Антон:

- Так, я знаю. Я прокинувся раніше, ніж зазвичай, щоб привести себе до ладу.

Мама поставила запитання:

- Може ти сьогодні до нас приїдеш і допоможеш по роботі. У нас на дачі багато роботи і твоя допомога не завадила б. Тато тебе давно не бачив, і я скучила.

Антон:

- Я так і знав, що ти не просто так телефонуєш мені о шостій годині ранку.

Мама:

- У тебе сьогодні ж вихідний, і ти цілий день вільний і будеш, як завжди, лежати вдома та нічого не робити, а ще гірше сидіти в інтернеті, а так ти нам допоможеш. Ти

тут можеш відпочити, а ввечері з татом зробиш шашлик на багатті.

Антон:

- Мамо, у мене сьогодні вихідний, і я хочу відпочити.

Мама:

- Відпочиниш у нас, разом із нами.

Антон:

- Мамо, у мене на сьогодні вже є плани, і я не просто так встав о сьомій годині ранку та не для того, щоб тобі передзвонити, знаючи, що у мене сьогодні вихідний, а у вас там багато роботи. Я хотів вас почути та піти на відпочинок.

Мама:

- Антон не смішно, і ти знаєш, що на дачі завжди є робота, а нам б не завадила твоя допомога.

Антон:

- Я знаю, і коли є час я завжди приїжджаю і допомагаю.

Мама:

- Як знаєш, якщо буде вільний час, то приїжджай. Я з татом завжди буду рада тебе побачити.

Антон зробив ковток кави:

- Мамо, у мене на сьогодні вже є плани, і якщо вони зміняться, а цього, найімовірніше, не буде, то я приїду.

Мама:

- Добре, синку. Будемо на тебе чекати, і коли надумаєш приїхати обов'язково зателефонуй, і я тобі спечу твій улюблений торт.

Антон:

- Дякую, мамо. Ти справді вибач, але в мене на сьогодні інші плани.

Мама:

- Добре синку, гарного тобі дня і вихідних.

Антон:

- І тобі з татом теж гарних вихідних.

Антон закінчив виклик і поклав телефон на стіл. Зробив ковток кави і тихо про себе сказав:

- Головне, що б усе склалося і вихідні вдалися. Два вільних вихідних не так уже й багато.

Кадр ■

Антон подивився на годинник:

- Уже восьма година ранку, і треба збиратися, бо інакше так просиджу всі вихідні й нікуди не піду, а сьогодні в мене в планах піти в ліс із ночівлею. Давно вже хотів провести вихідні в лісі й побути на самоті. Насолодитися природою, і тишею та бути подалі від усієї міської метушні.

Антон пішов у кімнату й одягнувся в легкий спортивний одяг:

- Сьогодні ніякої машини, а мені потрібен велосипед і велика сумка на спину.

Кадр ■

Антон пішов у комору, і там знайшов велику сумку та намет. Він узяв склав усі потрібні речі та дістав з іншого кута комори велосипед, поставив біля дверей.

Антон:

- Усе найнеобхідніше я взяв, а тепер потрібно зателефонувати мамі й попередити її про те, що я, можливо, не зможу відповідати на дзвінки та буду на відпочинку.

Кадр ■

Антон повернувся на кухню і взяв мобільний телефон, набрав номер мами:

- Ще раз доброго ранку, мамо.

Мама:

- Доброго ранку, синку.

Антон:

- Я сьогодні вирішив поїхати до лісу з наметом і ночівлею і, можливо, я не відповідатиму на дзвінки. Там, де я відпочиватиму, можливо, не буде зв'язку, і я буду в не зоні доступу.

Мама:

- Синку, а я з татом думала, що ти на вихідних приїдеш до нас, і нам допоможеш, а потім, ми тут відпочинимо, на дачі, і зробимо смачний шашлик.

Антон:

- Мамо, не цього разу. Я хочу побути сам. Я розлучився з Наташою і мені б хотілося побути одному на вихідних. Від усього відпочити й подумати.

Мама:

- Як розлучився з Наташою?

Антон:

- Просто розлучився. Наші погляди на життя різні і ми вирішили розійтися і більше не спілкуватися.

Мама:

- У це складно повірити. Ви ж збиралися восени робити весілля, а тепер уже розійшлися, як таке могло статися.

Антон:

- Сталося. Мамо, не будемо обговорювати цю тему. У мене вихідні, і я хочу відпочити від усього і ні про що не думати, а тим більше від своїх стосунків. Як склалося так склалося.

Мама:

- Добре, синку. Як скажеш. Я хотіла тебе підтримати, і що б ти провів з нами час та з нами відпочив.

Антон:

- Наступного разу я приїду і допоможу вам, а потім зробимо смачний за твоїм рецептом шашлик, а зараз я хочу піти відпочити в лісі, побути на самоті.

Мама:

- Добре. Гарного відпочинку. Передумаєш, приїжджай до нас, я з татом буду тебе

чекати.

Антон:

- Дякую, мамо.

Мама:

- Якщо захочеш поговорити, телефонуй.

Антон:

- Гарного вам дня.

Мама:

- І вам гарного дня.

Антон сидючи на кухні й поглядаючи у вікно та на всі боки, сказав:

- Найголовніше я зробив, а це зателефонував мамі, а друзям не обов'язково дзвонити, вони самі мені не часто дзвонять, і дзвонять тоді, коли їм щось від мене треба, а так навіть не зателефонують і не запитають, як мої справи. Тож можна спокійно зі спокійною душею вирушати на відпочинок та ні про що не турбуватися. Усіх, кого потрібно, а це батьки, я попередив і сказав, що не буде зв'язку, щоб вони не хвилювалися та були спокійні.

Кадр ■

Поклав телефон на стіл і пішов в іншу кімнату збирати речі. Він узяв наручний годинник, запасні шкарпетки, футболку і поклав у спортивну сумку, повернувся на кухню та зробив кілька десятків бутербродів. Знову пішов у кімнату, взяв уже майже зібрану сумку з речами та зверху поклав їжу. Повернувся на кухню, взяв ключі від будинку і вже одягнений вийшов у коридор. Взяв велосипед із наметом і вийшов на вулицю. Поставив велосипед біля виходу з дому і зачинив за собою двері. Одягнув велику сумку на спину, сів на велосипед та дорогою поїхав у бік лісу. Антон їхав дорогою, біля нього пролітали різні автомобілі, і він подорожував далі великою дорогою в бік лісу. Проїхав десяток кілометрів, знизив швидкість, згорнув із дороги та попрямував піщаною дорогою до лісу, який вже виднівся вдалині.

Кадр ■

Антон зупинився, подивився вперед. Попереду був великий ліс, Антон подивився на нього:

- Ось він ліс і мій відпочинок.

Кадр ■

Антон уже не був на безпечній дорозі і тут не було активного руху автомобілів. Він дістав із кишені навушники та увімкнув музику. Насолоджуючись піснею поїхав на великій швидкості з посмішкою на обличчі в бік лісу через поля і нерівну дорогу поглядаючи на чудовий краєвид природи.

Кадр ■

Заїжджає до лісу, і їде далі в глиб лісу слухаючи різну музику. Він проїхав десяток кілометрів та зупинився на тихій галявині. З боків біли світлі простори лісу і зелені дерева.

Кадр ■

Ставить велосипед біля дерева і знімає зі спини сумку та кладе її біля велосипеда, каже:

- Красива тут місцевість. Те, що треба для відпочинку. Я тут сам, і навколо нікого немає.

Кадр ■

Антон вимикає музику і кладе навушники в кишеню та йде оглядати місцевість. Пішов уперед до дерев, а потім в інший бік. Відійшов від велосипеда на метрів сто. Навколо нікого не було і був один ліс. Озирнувся та сказав:

- Класне місце. Мені тут подобається. Тут по середині галявини я поставлю намет.

Кадр ■

Дерева росли за метрів двадцять від місця привалу. Антон повернувся до велосипеда, взяв у руки сумку й одягнув на спину, а велосипед у руках повів на місце ночівлі та поклав його біля себе, зняв сумку зі спини. Дістав намет з сумки і сказав:

- Я такого ніколи не робив і це буде перший раз, коли я сам збираю намет. Цікаво, як його зібрати, і так, щоб він ще стояв та не розвалився.

Кадр ■

Антон узяв намет та почав оглядати його з різних боків, і за кілька хвилин, поглядаючи на всі боки й розглядаючи прекрасний вид лісу, він намагався зрозуміти, як поставити намет.

Антон:

- Думаю, до вечора розберуся.

Кадр ■

Дістав мобільний телефон та подивився на екран, а зв'язку практично не було, а це означало, що ніхто не зможе додзвонитися, і зв'язок із ним на вихідних буде відсутній.

Антон:

- Зв'язку тут немає. За те ніхто з роботи не потурбує і я буду спокійний, що мені не потрібно буде раптово повертатися назад, їхати на роботу та допрацьовувати чийсь проект. Інженером-проектувальником будівництва не легко працювати. У моєму житті практично немає вільного часу, і весь час я на роботі. Мені сьогодні пощастило вибратися на природу, а не до батьків, і побути на самоті. Це гарний початок дня.

Кадр ■

Кладе телефон в іншу кишеню та розклавши намет на землі, починає з різних боків шукати як його прикріпити до землі. Оглядаючи з усіх боків він дістає телефон і вмикає музику, а телефон кладе на сумку, починає збирати намет.

Зібрав намет та ставить його посередині галявини. Велосипед лежить поруч, і він бере взяті з дому речі й кладе всередину намету, а потім сам лягає усередину і вже перебуваючи там визирає з нього й поглядає на ліс, а потім каже:

- Це ранок. Ще до вечора багато часу. Потрібно щось перекусити. Сьогодні буде довгий день.

Кадр ■

Бере бутерброди та сідає біля намету їсти, поглядає на ліс.

Антон їсть і каже:

- Тут чогось не вистачає.

Антон подивився на всі боки і каже:

- Потрібно зробити багаття.

З'їв два бутерброди і встав. Подивився по сторонах і пішов у бік лісу шукати дрова. Він знайшов невеликі шматочки сухого дерева та склав їх в одному місці. Дістав із кишені запальничку і розвів багаття.

Кадр ■

Багаття було чистим і не великим, а Антон сидів поруч і дивився на вогонь.

Антон:

- Це те саме чого мені найбільше не вистачало.

Антон подивився на бік та на ліс вдалині і пішов далі шукати дрова для багаття.

Антон:

- Попереду ще ціла ніч, а вночі буде прохолодно. Потрібно більше гілок.

Кадр ■

Пішов шукати в глиб лісу дрова, залишив речі та намет на галявині. Повернувшись за годину, він побачив, що багаття вже майже згасало, а в руках у нього було багато дров, і він їх поклав біля вогню та знову почав розпалювати вогнище. Багаття розгорілось та стало колишнього розміру, і Антон узяв кілька бутербродів сівши біля вогню.

Антон:

- Гарне місце. Тихе та спокійне, і тут нікого немає. Я тут сам. Далеко від людей та роботи.

Кадр ■

Сидів біля багаття, ходив лісом та гуляв, розглядав природу і насолоджувався вихідним днем. Час минав швидко й не помітно. Навкруги все змінювалося і темніло як зазвичай. На годиннику вже був початок восьмої вечора, і в лісі почало темніти, а Антон, прогулявшись лісом, повернувся до багаття, і воно ще горіло не великим полум'ям. Він сів біля нього і в цей час уже темніло і ліс поглинула неприродна темрява. Усе стало іншим і незвично моторошним.

Антон:

- У лісі щось змінилося і чому стало так темно. Раніше я такого не бачив. Ніби темрява проковтнула ліс, і я зараз опинився посеред темряви ночі. Яюсь моторошно стало навколо.

Кадр ■

Антон подивився на всі боки і побачив дерева, що тонуть у ночі, і легкий жахливий вітер. Він сказав:

- Як страшно тут стало. Напевно, не потрібно було сюди їхати на вихідні і краще б я поїхав до батьків.

Антон подивився вбік:

- Треба спробувати зателефонувати батькам, можливо є зв'язок.

Кадр ■

Дістав із кишені телефон і подивився, що є одна смуга зв'язку, сказав:

– Зв'язок є, але достатньо для виклику або надсилання повідомлення.

Антон набрав номер мами, і все, що він почув, – це відсутність зв'язку і жодних гудків.

Антон:

– А тут правда немає зв'язку. Ну нічого, до ранку посплю і просплю цей нічний лісовий жах. Що мене так здивував. Я не думав, що тут так буде страшно. Треба лягти по ближче до вогню і зігрітися, а то чогось та раптово похолодало.

Кадр ■

Антон сів біля багаття і почав гріти руки та подивився на всі боки, йому стало страшно, сказав:

– Треба було залишатися вдома зі своїми поривами пристрасті.

Кадр ■

Антон подивився на багаття, в бік, і йому стало не по собі, і він сказав:

– Що тут насправді стало страшно. Я раніше ніколи такого не зустрічав, хоч залишався не раз у лісі на ніч, але, можливо, тоді я був не сам, а на машині, і з друзями. Можливо, у мене виникають такі відчуття через те, що я сам сюди поїхав і сьогодні спатиму не в машині, а в наметі, і тому мені так страшно.

Антон подивився в небо:

– Небо як небо. Це, напевно, я собі вже придумав цей страх, і тут ліс як ліс. І в цьому лісі я один і крім мене тут нікого не може бути.

Антон подивився на бік:

– Тут точно нікого не повинно, крім мене, бути і тут навіть немає вовків і різних тварин, крім білок. Про це місце ніхто не знає, і мало хто з людей наважиться сюди поїхати. Тут глибина лісу, тут нічого робити одному.

Антон в лісі відчував чиюсь присутність, і він почав поглядати на бік, а в цей момент насправді в лісі з'явився ще хтось, але хто саме, Антон не бачив.

Антон тихо про себе сказав:

– Я придумав собі цей страх і тут нікого не може бути.

Антон подивився в бік та побачив як промайнула тінь, і він злякався. Швидко встав біля багаття та почав пильно оглянути в бік. Придивившись уже замість тіні, він побачив дерево, що нахилилося від вітру:

– Я справді придумав цей страх. Мені здалося. Тут нікого не може бути.

Кадр ■

Антон підійшов до велосипеда і поставив його ближче до намету. Взяв ланцюг і з'єднав ним колесо, що б було про всяк випадок, і він сказав:

– Я впевнений, що я тут сам, але все ж таки я перестрахуюся. Різне буває.

Антон сів біля багаття, кинув ще пару сухих великих гілок:

– Нехай горить, а я піду спати.

Відчув, що поруч хтось є, і зупинився, завмерши на місці, а далеко в темряві знову

з'явилася тінь і швидко зникла, і Антон подивився убік, але нічого не побачив:

- Знову здалося. Я не думав, що в мені стільки страху і це добре, що я поїхав у ліс. Я більше себе впізнаю, і людина впізнає сама себе, коли вона залишається сама, а тут те саме місце, щоб впізнати себе.

Кадр ■

Зайшов у намет і всередині увімкнув лампу від акумулятора, потім закрив штору на замок. На вулиці горіло багаття, освітлювало велосипед, що стояв поруч, а Антон сидів у середині й гортав телефон поглядаючи на зв'язок, а зв'язку не було. Він вирішив написати мамі повідомлення і написав такий текст, а потім тихо його прочитав:

- Мамо, у мене все добре, я вирішив поїхати з ночівлею в ліс і відпочити. Не хвилюйся.

Антон відіслав повідомлення та поклав біля себе телефон. Звіт про доставку не прийшов:

- Звіту про доставку немає, напевно, тут повністю відсутній зв'язок.

Ліг уздовж та поставив невелику лампу біля себе і почав слухати мелодію вітру, що лунав ззовні, і поглядав на багаття, яке просвічувалося крізь тканину намету. Повільно заплющив очі та почав засинати від вигляду вогню й повної тиші зі звуками вітру лісової галявини.

Кадр ■

Антон лежав з заплющеними очима, і тут він побачив, як із зовнішнього боку пролетіла чиясь тінь та відбилася на його обличчі. Швидко і стривожено розплющив очі і подивився на всі боки, завмер на місці в очікуванні. Глянув на годинник:

- Що це було? Я ж тут сам.

Кадр ■

Антон, сидючи всередині намету, почав поглядати на всі боки і прислухатися до лісу. Минуло хвилин п'ять, як він знову сказав:

- Напевно здалося. Треба лягати спати і проспати цю кошмарну ніч, а то вже ввижається всяке різне. Тут же нікого не може бути.

Знову ліг на те саме місце і вже з розплющеними очима почав спостерігати за вогнем, що горить із зовнішнього боку. Він лежав та дивився вперед. Минуло півгодини і він знову почав засинати і вже із заплющеними очима, він майже спав, попереду нього біля багаття знову з'явилася на мить тінь, яка промайнула, і Антон побачив її та знову різко встав із переляканими очима. Він притиснув до себе ковдру і почав поглядати на всі боки, спостерігаючи за вогнем, і впродовж півгодини він крутився намагаючись побачити те, що промайнуло в нього перед очима, або почути якийсь звук і ознаку присутності ще когось у лісі, але нічого не відбувалося. Було тихо, як ніколи, і лише час від часу він чув звук вітру та скрип дерев, що нахилилися в бік.

Антон подумав про себе:

- Це, напевно, знову здалося і нічого там не було. Мій страх малює ілюзії того чого не було насправді. Я втомився після не легкого тижня і розставання з дівчиною, а ще залишився сам у лісі. Звідси такий міраж, миготіння тіні перед очима, а то всього лише

вітер подув на вогонь і він почав менше горіти, і це відобразилось на наметі, а я подумав, що це чиясь тінь. Тут нема чого турбуватися, це все здалося.

Антон узяв телефон і подивився на годинник:

- Ого, вже перша година ночі. Потрібно лягати спати і більше не звертати увагу на різне, що ввижається.

Антон поклав телефон убік і розвернувся в інший бік від багаття та заплющив очі.

Кадр ■

На галявині горіло багаття, біля намету стояв велосипед, а Антон спав у наметі, і з іншого боку швидко і в повній тиші промайнула тінь невідомо кого.

У повній тиші і з палаючим біля намету багаттям і рівно через годину часу пролунав крик Антона, і такі слова:

- Відпустіть мене.

Кадр ■

У наметі Антон почав махати ногами і відкидати ковдру від великої руки з гострими пазурами, що схопила його за ногу. Він побачив, як рука невідомо кого, а це була не людська рука, а якоїсь тварини, яка схопила його за ногу і почала тягнути з намету, і він ще голосніше закричав:

- Відпустіть мене.

Кадр ■

Швидким рухом ноги він зумів висмикнути ногу і раптово рука зникла, і Антон злякався, швидко вибіг з намету і стоячи біля багаття, почав оглядати ліс. Обличчя було перелякане, а очі широко відкриті. Він не знав, що думати та почав крутитися на одному місці і шукати, те що його схопило за ногу.

Кадр ■

Минуло кілька хвилин, і він нічого не побачив і швидко підійшов до намету, взув взуття, обережно нахилився до намету, подивився всередину, взяв телефон та відійшов на кілька метрів. Стояв біля багаття. У телефоні увімкнув ліхтарик та почав ним світити на всі боки і шукати те, що схопило за ногу. Вдалині побачив як в темноті промайнула тінь, і він завмер на місці утримуючи телефон у руках.

Антон, тихо стукаючи зубами, сказав:

- Хто тут?

Антон почав поглядати по сторонах і думати про себе, голос думок:

- Треба швидко звідси тікати. Я тут не сам, і хто це був я не знаю, і на людину це не схоже.

Кадр ■

Посвітив в інший бік від багаття і знову побачив тінь, що промайнула в лісі, і він знову про себе подумав:

- Що це було? Це точно не дика тварина. Що тут відбувається?

Антон подивився на велосипед і подумав:

- У мене є світло і треба швидко звідси тікати. Зі світлом телефону я зможу швидко виїхати і не в'їхати по дорозі в яму. Треба брати ноги в руки і летіти звідси якомога

швидше.

Кадр ■

Почав наближатися до багаття і біля намету шукає в кишені ключ від ланцюга, що стояв на колесах велосипеда. Він знаходить ключ і підходить до велосипеда, відкриває замок та кладе велосипед біля багаття, дивиться на всі боки та думає:

- Потрібно скласти намет і бігти з цього лісу.

Підходить до багаття і починає складати намет, як в цей момент на спину накинута темна істота з великими руками. Вона хапає його за шию, а він починає кричати і сам падає на землю, намагаючись вирватися від нападу. Крім великих рук на обличчі він нічого не бачив і відчував велику тяжкість. Стає на ноги і спиною наближається до вогню, як раптово руки невідомої істоти слабшають, і вона відстрибує та зникає.

Кадр ■

Антон наляканий встає на ноги і хапає телефон, що лежить біля нього, з увімкненим ліхтариком, та починає світити, крутитися на одному місці й тихо казати:

- Що це було? Що це за тварина?

Антон подивився на бік:

- У цьому лісі не може нікого бути.

Антон посвітив у ліс та побачив тінь, і вона не була схожа на тінь тварини, він сказав:

- Це якесь чудовисько.

Антон, знову поглядаючи в ліс, побачив велику тінь, яка раптово зникла. Антон подумав про себе:

- Треба тікати звідси.

Антон швидко схопив намет, скрутив його і поклав у сумку. Узяв велосипед та з боку колеса поставив ногу на педаль. Подивився на вогонь, і вже майже згаслий, натиснув на педаль та поїхав уперед. Швидко поставив телефон із палаючим ліхтарем на кермо в кріплення для телефону.

Кадр ■

Їхав швидко уперед та поглядав назад на вже згаслий вогонь, і його ледве було помітно в даліні. Від'їхав на кілька сотень метрів від галявини, а вона вже залишилася поза увагою, як із далека, тільки невелика цятка видавала місце привалу. Раптово невідомо що сильно вдарило в заднє колесо і велосипед занесло вбік. Антон упав на пісок та почав злякано дивитися на всі боки. Він не розумів, що відбувається і застиг на місці, а потім подумав про себе:

- Що це було? Це явно не проста істота, і на тварину це не зовсім схоже. Або ж це зовсім не тварина, а невідоме чудовисько з'явилося в цьому лісі. Що йому від мене треба? Я ж покинув його територію. Найчастіше ж нападають, коли заходиш на чужу територію.

Кадр ■

Лежачи біля велосипеда, а заднє колесо вже майже зупинилося крутитися, і

минуло вже кілька хвилин часу, як він почав підводитися та обережно поглядати в темряву. Велосипед уцілів. Подивився назад і подумав:

- Може це невідомо, що привертає світло і мені краще вимкнути ліхтарик, і воно саме піде від мене, і більше не нападатиме.

Антон взяв телефон і вимкнув в ньому ліхтарик. Він застиг на місці, а в цей момент пролунав незвичайний звук. Раніше хлопець ніколи такого не чув, звук тієї самої істоти, а вдалі з'явився на мить силует та зник. Антон злякався та хотів узяти велосипед, щоб поїхати далі з лісу, але не встиг. У цей момент побачив, як силует чудовиська почав наближатися і хлопець зрозумів, що зараз не встигне сісти на велосипед, адже перш ніж він це зробить, то на нього нападуть. Швидко побіг вглиб лісу, подалі від дороги.

Кадр ■

Хлопець швидко біг уперед, не озираючись, без зупинок пробіг понад кілометр, а коли вже не було сил бігти далі, він зупинився біля великого дерева та притулився до нього. Обличчя було сильно налякане та у нього почалася істерика. Антон почав кричати:

- Чому я? Чому це відбувається зі мною?

Кадр ■

Подивився вперед і притиснув до обличчя долоні, ховаючись від невідомо чого, почав тихо говорити:

- Цього не може бути. Це все сниться. Це сон.

Вдалині та осторонь залишеного велосипеда пролунали ті самі неприродні крики невідомої істоти. Антон ще сильніше притулився до дерева і його дихання було переривчастим та наляканим. Він сказав:

- Що це таке? Я хочу жити, я не хочу вмирати.

Кадр ■

Антон подивився назад і окрім темряви та виття невідомої тварини більше нічого не побачив. Підвівся на ноги та швидко побіг, дотримуючись тиші, уперед якомога далі від місця, де зустрів чудовисько. Вдалечині почув, як ламаються гілки, тоді знову почав бігти щодуху і зупинився, коли вже не було сил. Він сів біля дерева, ховаючись за ним тихо сказав:

- Потрібно бігти з лісу.

Антон наляканий подумав:

- Я занадто далеко заїхав у ліс і сам не виберуся. У мене не вистачить сил. Потрібно повертатися до велосипеда та дожити до світанку. Варто бігти по колу і повернутися назад до велосипеда. Якщо воно побігло за мною, то мені потрібно зробити коло, щоб не перетнутися і щоб не заблукати в лісі. Ліс великий, а до дороги в потрібному напрямку пів дня їзди, а пішки – день і більше, а якщо я піду не в тому напрямку, то я не вийду з лісу і в ньому залишусь, він розташований на багато сотень кілометрів, а до найближчого селища чи до міста – ще більше. Тоді мені нізащо не вийти звідси.

Кадр ■

Встає на ноги та трохи нахилившись змінює шлях. Хлопець починає йти в інший бік, поглядаючи вперед, оминаючи іншим боком ту істоту, і так повернувся назад до велосипеда.

Антон ішов повільно і час від часу чув виття невідомої істоти, то воно було ближче, то далі. Минула година, і Антон повільно через ліс вийшов до дороги та підійшов до велосипеда. Почув далеко і в тому місці, де він був годину тому, знову крик істоти.

Антон підняв велосипед і тихо зробив кілька кроків уперед та подумав:

- Добре, що я пішов звідти, і все обійшов стороною.

Кадр ■

Антон сів на велосипед, подивився вперед та побачив, як попереду лісу починає світлішати і відразу подивився на годинник.

Антон подумав:

- Це світанок. Це дуже добре.

Антон подивився в бік і знову почув крик чудовиська, і він став ближчим, ніж був.

Кадр ■

Швидко сів на велосипед і почав крутити педалі щосили і поїхав пісочною дорогою в бік світла, світанку, який вже виднівся. Через деякий час знову подивився на годинник і почав розуміти, що вже їде більше години, і на годиннику вже був початок шостого.

Кадр ■

Повертаючи з боку в бік голову, чув крик чудовиська все ближче і ближче. Він почав перелякано дивитися назад, а ліс попереду став світлішати. Попереду світанок. Повернув назад голову і почув знову крик, який пролунав майже поруч. Хлопець щосили, не озираючись, почав крутити педалі і за кілька хвилин проїхав лінію темного лісу та побачив перші промені сонця. Виїхав з лісу та опинився між полями, а крик почав стихати, все далі й далі. Хлопець, поглядаючи назад почав посміхатися, радіючи віддаленню невідомо чого, і своєму порятунку.

Антон голосно сказав:

- Я втік від чудовиська. Я врятував себе. Я не знаю, що це було, але я більше в житті не поїду в цей ліс.

Кадр ■

Проїхав через поля і через кілька годин виїхав на головну дорогу, що вела до будинку. Вже надвечір він був удома, а коли прийшов туди, то побачив оголошення, що висіло на електричному стовпі, про зникнення пари. Хлопець і дівчина зникли тиждень тому. Там було написано:

- Пішли в ліс і не повернулися.

Кадр ■

Антон, стоячи напроти оголошення сказав:

- Це було "Воно".

Початок роботи 17.11.2021

Кінець роботи 18.12.2021

Сцена 4

Загублений

Кадр ■

Усе почалося вранці у приватному будинку, що стояв не далеко від лісу. На подвір'ї біля будинку, мама хлопчика сиділа на лавці та дивиться далеко на горизонт, і маленький хлопчик підійшов до мами та сказав, хлопчика звали Сашко:

- Мамо, а коли ми підемо гуляти з татом у ліс?

Мама подивилася на Сашу і відповіла:

- Ми підемо в ліс не гуляти, а по гриби. У таку пору року ми щороку ходимо в ліс збирати гриби. І підемо ми в ліс завтра вранці. Ти вже дорослий хлопчик і тобі сім років, і ти підеш із нами.

Саша подивився на маму і поставив запитання:

- У який ліс ми підемо по гриби?

Мама посміхнулася:

- Ми підемо в наш ліс. Він не далеко від нашого будинку. Ми навіть не поїдемо на машині, а підемо пішки. До нього йти хвилин двадцять, і тато тебе понесе на плечах.

Саша від радості застрибав на одному місці і сказав:

- Класно. Тато понесе мене на плечах. Ура.

Мама посміхнулася:

- Так, тато тебе понесе на плечах.

Сашко:

- А з нами ще хтось піде?

Мама посміхнулася:

- Ні. Ми підемо втрьох, а твій братик буде в Києві у бабусі.

Саша подивився на маму:

- А коли ми підемо?

Мама:

- Завтра вранці ми підемо в ліс, а це деś о шостій годині ранку.

Сашко:

- Це так рано треба буде вставати?

Мама подивилася на Сашка:

- Так, нам потрібно буде так рано вставати і сьогодні потрібно буде раніше, ніж зазвичай лягти спати.

Сашко посміхнувся:

- А я не хочу так рано вставати. Я хочу спати.

Мама посміхнулася:

- Прийдеться так рано вставати. По гриби до лісу ходять у такий час і так рано прокидаються що б піти до лісу, так придумали люди, і нам теж потрібно буде так рано прокинутися, щоб піти по гриби, і так набагато цікавіше буде для нас, і ми відпочинимо від міста та погуляємо на свіжому повітрі, а воно приємне й смачне із самого ранку,

коли ще роса на траві не висохла. Тобі сподобається.

Сашко:

- А якщо я не зможу так рано встати і піти разом із вами на прогулянку в ліс по гриби, а ви підете без мене?

Мама посміхнулася:

- Ні. Ми без тебе не підемо і чому це ти так рано не зможеш прокинутися?

Сашко:

- А не хочу так рано вставати і йти до лісу, я хочу погуляти сьогодні до пізнього вечора, і я не хочу як зазвичай лягати спати.

Мама:

- Тут уже потрібно тобі нам поступитися і лягти раніше спати, щоб ти міг разом із нами рано вранці встати, і ми змогли піти до лісу, а так якщо ти не прокинешся вранці, то ми не підемо до лісу по гриби, і всі залишимося вдома. Ти хочеш, щоб ми завтра просиділи цілий день вдома і нікуди не пішли?

Сашко подивився на маму, скривив обличчя, а потім сказав:

- Ні. Я не хочу, щоб ви сиділи вдома і я разом із вами. Я хочу з вами піти до лісу по гриби й погуляти в лісі разом із вами.

Мама:

- Тоді тобі потрібно буде лягти спати раніше, ніж зазвичай, і завтра вранці встати, і щоб ти виспався та не хотів спати, а то буде тоді нам усім, коли ми підемо до лісу, і ти захочеш спати. Ми в ліс прийдемо не для того, щоб спати, а нам потрібно буде шукати гриби.

Сашко:

- Добре мамо, я ляжу разом із вами спати, а завтра вранці встану. Ми всі разом підемо шукати гриби, а де ми будемо шукати гриби?

Мама:

- У лісі ми будемо шукати гриби біля дерев або в траві. У лісі ростуть різні гриби і кожен гриб росте на своєму місці. Минулого року коли ми ходили з татом до лісу по гриби, а ти був з братом та бабусею в Києві, то ми тоді шукали гриби вздовж лісової дороги і там їх росло чимало, а завтра вже тато буде вирішувати, куди ми підемо збирати гриби, бо ж із нами будеш ти, і тато буде обирати маршрут нашого походу до лісу.

Кадр ■

Сашко уважно вислухав маму, і він вирішив поставити запитання:

- А які гриби ростуть у лісі?

Мама зробила серйозне обличчя:

- У лісі ростуть різні гриби. Одні гриби смачні і їх можна їсти, а ось інші не смачні і їх не можна їсти, і завтра тато, коли ми підемо до лісу покаже, які гриби можна їсти, а які – ні. І коли тато буде тобі розповідати про гриби та показувати, то будь уважний, щоб ти випадково не переплутав гриби і не зірвав поганий гриб, а вони бувають смертельні.

Сашко:

- А що таке смертельні гриби?

Мама подивилася на Сашка:

- Це коли такий гриб не можна їсти, а якщо людина з'їсть такий гриб, то вона помре або отруїться і буде тривалий час лежати в ліжку, і їй буде погано.

Сашко знову поставив запитання:

- А що таке, коли людина помирає?

Мама:

- Це те, коли життя людини не з її волі закінчується і вона перестає жити, а це коли вона більше не прокидається, вона не ходить, не їсть, і ввечері не лягає спати, і її більше з нами немає, вона раз і назавжди зникає.

Сашко:

- Це якщо я з'їм поганий гриб, то мене більше не буде, і я більше разом із вами не прокидатимуся, не спатиму, і більше ніколи не побачу світанок та захід сонця, не зможу доторкнутися до твоєї руки і твого обличчя?

Кадр ■

На обличчі мами з'явилися сльози, і мама через сльози посміхнулася та сказала:

- Такого не станеться. Ти не з'їси поганого гриба. Краще йди погуляй на траві з іграшками, а я підутатові приготую їсти, він скоро прийде з річки.

Сашко посміхнувся і побіг гратися з іграшками на траві, сам собі сказав:

- Сьогодні потрібно раніше лягти спати, щоб завтра з батьками піти в ліс по гриби, а то я можу проспати, і мама з татом самі підуть у ліс.

Кадр ■

Сашко сів на траву і взяв у руки м'яку іграшку та почав із нею гратися. Мама встала зі стільця і зустріла тата, поцілувала його в щоку, сказала:

- Обід стоїть на столі.

Батько посміхнувся:

- Дякую, люба.

Мама підійшла до столу:

- Ти пам'ятаєш, що завтра вранці ми йдемо в ліс по гриби і з нами йде наш син?

Батько:

- Так, я пам'ятаю. А чого ти запитала?

Мама відповіла:

- Він сьогодні питав, і я вирішила в тебе уточнити, а в друг щось зміниться, а я йому вже наобіцяла, що ми підемо всі разом до лісу збирати гриби і завтра вранці потрібно буде вставати.

Батько:

- Усе добре. Нічого не змінилося. Ми завтра йдемо по гриби, як і домовилися, і встаємо якомога раніше, тож скажеш Сашку, що сьогодні потрібно буде раніше лягти спати, і завтра рано вставати.

Мама:

- Я вже йому говорила, він буде не проти, адже йому сподобалося, що ми завтра вранці підемо до лісу і ти його будеш нести на плечах.

Батько:

- Це добре, що йому сподобалося, ми завтра вранці зможемо його розбудити, і він із радістю прокинеться.

Мама відповіла:

- Так. Ліс великий і будь уважний, завжди тримай Сашка біля себе, щоб він не втік і не загубився в лісі, а потім, щоб ми замість грибів не шукали свого сина.

Батько відповів:

- Так, буду уважний, і буду Сашка тримати за руку. Він не загубиться і не втече, граючись із нами в хованки. Це ліс, і він великий, і це дуже серйозне місце, і дітей завжди потрібно тримати біля себе та далеко не відпускати.

Мама:

- Правильно.

Батько:

- Я колись у дитинстві, коли зі своїм татом ходив до лісу збирати гриби, так само поводився і був дуже щасливий, що ми підемо гуляти до лісу та збирати гриби, і тоді я ходив тільки зі своїм татом та без мами, і ми були вдвох. Ми встали вранці і швидко збиралися. Я був такий щасливий, і мене навіть не довелося будити та стягувати з ліжка, щоб я прокинувся, я сам встав. У той час не було таких розваг, як зараз, і піти в ліс у вихідний день із татом це було найкращим відпочинком. Коли в той час усі з ранку до вечора працювали і не було часу погуляти з дітьми та провести вихідний день, навіть у вихідний день батьки працювали й тільки ввечері приділяли час дітям, вкладаючи їх спати, і тоді, коли я ще був зовсім маленьким, а ліс для мене здавався зовсім іншим світом, я з радістю ходив із татом у ліс. Ми тоді ходили до обіду, гуляли, і не знайшли жодного гриба, мені стало сумно, і я вирішив здивувати тата й самотійно піти й знайти хоч один грибок. Втік від тата, і тільки за кілька годин мій тато з переляканим обличчям знайшов мене у лісі й міцно обійняв, а я не зміг знайти жодного гриба. Він мене не сварив, і був дуже наляканий, і мені сказав, щоб я більше такого не робив. Тоді я нічого не зрозумів, а тільки зараз розумію, що я тоді зробив. Тож, люба моя дружино, я все розумію, і те, що ти теж хвилюєшся, щоб із нашим Сашком нічого не сталося. Він не загубиться в лісі. Я буду уважно дивитися за ним, і тримати за руку та не опускати від себе.

Мама уважно вислухала і сумно сказала:

- Це добре, що ти все розумієш і знаєш, що може статися, і зараз уже робиш усе, щоб цього не сталося. Мені б теж не хотілося, щоб ми замість грибів та нашого відпочинку шукали сина. Мені б не хотілося, щоб наш син тікав від нас і не слухався в таких небезпечних місцях. Будь уважним. Я хвилююся.

Батько:

- Усе добре. Не хвилюйся. Усе буде добре, і ми добре і без пригод проведемо наш відпочинок. Як не як це наш вихідний день.

Мама:

- Це добре. Як тобі обід? Тобі подобається?

Батько:

- Подобається. Дуже смачний обід.

Мама:

- Я тоді на завтра нам приготую їсти, а ти йди і зроби по дому всі справи, щоб завтра ти не думав про те, як тобі швидше все доробити по дому, і ще про щось, а був із нами і повноцінно, без будь-яких інших непотрібних думок, провів із нами час. А потім уже будемо всі разом лягати спати.

Батько:

- Добре. Я тебе почув.

Мама:

- Я піду скажу синові, що б він далеко не тікав і що через кілька годин йому вже потрібно буде лягати спати.

Батько:

- Добре.

Мама вийшла з дому і пішла до сина, а він у цей час грався з іграшками сидячи на траві, на підстилці, і коли мама підійшла до нього, він обернувся, і мама сказала йому:

- Грайся тут і нікуди не йди.

Сашко:

- Так, мамо.

Мама пішла в будинок, а Сашко подивився на іграшку, а це був ведмедик, і сказав:

- Ось так завжди сиди і грайся на одному місці.

Ліс знаходився не далеко від будинку, а будинок не далеко від лісу. Небо було чисте і місцями хмарне.

Сашко сидів і дивився на іграшку, а потім сказав:

- Я завтра з мамою і татом піду в ліс збирати гриби. І мені потрібно сьогодні раніше лягти спати, щоб завтра вранці прокинутися і разом з мамою і татом піти в ліс збирати гриби.

Іграшка пильно дивилася великими очима на Сашка, і він сказав:

- Ти нічого не розумієш. Я завтра буду цілий день із мамою та татом. Я буду з ними гуляти в лісі.

Сашко подивився на іграшку, а вона дивилася на нього великими очима, і він сказав:

- Ти чого так дивно на мене дивишся?

Чорні очі іграшки пильно дивилися на Сашка, а він на іграшку:

- Я тобі не подобаюся? Що з тобою сталося? Ти якось змінився, мій ведмедик.

Ведмедик стояв на траві та пильно дивився на Сашка, а він подивився на іграшку, на далекий ліс, оглянув подвір'я, і знову подивився на іграшку та сказав:

- Що з тобою не так? Ти якимось дивним став. Чому ти так на мене дивишся?

Сашко подивився на іграшку:

- Чого ти мовчиш і не відповідаєш на мої запитання? Ти якийсь не такий?

Від вітру ведмедик упав і Сашко сказав:

- Не падай. Я не хочу, щоб ти не падав, стій на місці.

Сашко взяв рукою та поставив іграшку на місце і сказав:

- Якщо ти не хочеш зі мною розмовляти, то я з тобою не буду гратися, а буду гратися з іншим ведмедиком іншого кольору.

Сашко відставив білого ведмедика вбік, і взяв іншого ведмедика, поставив його біля себе:

- Я з тобою спілкуватимуся і в тебе добріші очі ніж у білого ведмедика.

Сашко подивився спочатку на ведмедика зі злими очима, а потім на ведмедика з добрими очима:

- Ви якісь різні, чому у вас різні очі?

Один ведмедик стояв поруч, а інший вдалі, і Сашко сказав ведмедику зі злими очима:

- Ти ж не був таким злим. Ти якось швидко й непомітно змінився, постарів.

Кадр ■

Ведмедик зі злими очима швидко і кардинально змінився. Його шерсть стала іншою і з відтінком сивини, а очі ще більше злими.

Сашко:

- Чому ти такий злий?

Мішка подивився на Сашка, а Сашко відвернув голову:

- Я не хочу, щоб він на мене так дивився. Мені страшно.

Сашко знову подивився в очі ведмедика і голосно закричав:

- Мамо. Мамо.

Кадр ■

Мама почула, як Сашко, сидячи на вулиці, кличе маму, і вона одразу вибігла з дому та підбігла до Сашка, взяла його на руки:

- Що сталося?

Сашко притулився до мами і відповів:

- Мамо, мені страшно.

Мама знову поставила запитання:

- Сашко, що сталося?

Сашко притулившись до мами:

- Мамо, мені страшно, я хочу в дім.

Мама понесла Сашка до хати, а коли батько побачив налякані очі сина, то одразу поставив запитання:

- Що сталося?

Мама одразу відповіла:

- Сашко каже, що йому страшно і щось його налякало.

Батько подивився на Сашка:

- Можливо, він просто злякався вітру з лісу, він іноді видає дивні звуки протягу.

Мама:

- Може бути й таке.

Батько:

- Тоді хай біжить у свою кімнату і готується до сну. Що раніше ляже спати, то легше завтра вранці вставатиме.

Мама:

- Добре. Спочатку нагодую Сашка, а потім спати.

Мама подивилася на Сашка:

- Добре?

Сашко подивився на маму:

- Що добре?

Мама:

- Спочатку ми поїмо, а потім підемо спати, і вже скоро настане вечір.

Сашко посміхнувся:

- Так, мамо.

Кадр ■

Мама накрила на стіл, батько взяв свої інструменти і зробив усі справи по дому, закрутив кран і підкрутив розетку, а мама в цей час нагодувала Сашка, віднесла його до своєї кімнати, і він заснув. А білий ведмедик, що стояв надворі, впав на траву, і біля нього з'явилися ноги привида.

Кадр ■

У спальні мамо і тато лягли спати, навколо була темрява та тиша. Сашко заснув у своїй спальні, а надворі білий ведмедик на траві, який стояв на вулиці, зник, і там залишився один ведмедик.

Кадр ■

Білий ведмедик з'явився біля входу в будинок, біля дверей.

Кадр ■

Світанок. Шум вітру. Дерев нахилилися з боку в бік, сонячне проміння починало поливати з країв горизонту до початку подвір'я будинки. Мама й тато почули будильник, прокинулися й швидко встали з ліжка. Батько подивився на годинник:

- Доброго ранку. Уже початок шостого. Це добре. До шостої години вийдемо з дому і підемо в ліс. Туди йти хвилин двадцять, а якщо нести Сашка на плечах, то може й набагато менше.

Мама посміхнулася:

- І тобі доброго ранку. Час вставати і йти будити Сашка. Ти його розбудиш чи мені піти розбудити?

Батько:

- Я піду розбуджу Сашка, а ти застели постіль і подивися чи всі ми зібрали речі. І що б так не вийшло, що ми прийдемо до лісу та з'ясується, що ми щось забули, і те, що нам найбільше буде потрібно, а потім, щоб нам не довелося повертатися через половину лісу додому.

Мама:

- Так, добре. Я уважно подивлюся сумки, і ще раз усе перевірю. Я з тобою згодна, а то може бути так, а у нас так часто буває, що коли приходить час, і нам щось потрібно, то ми його забуваємо вдома.

Батько:

- Тоді йди й дивись, а я піду будити Сашка.

Мама:

- Добре.

Батько встав з ліжка і пішов на перший поверх, зайшов у кімнату Сашка, а в цей час мама подивилася сумку і застелила ліжку, а батько зайшов у кімнату сина та розбудив Сашка, він посміхнувся і сказав:

- Доброго ранку.

Кадр ■

Батько посміхнувся у відповідь і так само сказав:

- І тобі доброго ранку, нам пора вставати та потрібно збиратися.

Сашко встав із ліжка:

- Ми йдемо по гриби в ліс?

Батько одразу відповів:

- Так, як учора домовилися, що ми вранці встаємо і йдемо в ліс по гриби. Нічого не змінилося.

Сашко:

- Добре. Я так радий, що в нас усе вийшло і ми всі разом ідемо в ліс.

Батько:

- Піднімайся, застеляй ліжку, що б мама не застеляла, а ти вже дорослий хлопчик, і одягайся. Я з мамою буду тебе чекати на кухні. У тебе на все про все є десять хвилин. Тобі вистачить?

Сашко посміхнувся:

- Так, мені вистачить.

Батько встав та пішов назад у свою кімнату. Зайшов у неї і підійшов до мами, а вона вже брала сумку і сточи біля неї сказав:

- Я вже розбудив Сашка і дав йому на збори десять хвилин. Ти все встигла зробити?

Мама:

- Так, я застелила наше ліжку, переглянула зібрані речі. Мені здається, що все, що нам потрібно, ми взяли. Все на місці.

Батько:

- Це дуже добре. Давай сумку і ще раз подумай, щоб ти нічого не забула, а я піду на кухню.

Мама:

- Усе добре. Я нічого не забула.

Кадр ■

Мама і батько разом спустилися на кухню і в цей час прибіг уже зібраний та

одягнений у верхній одяг Сашко, і він сказав:

- Я вже все зробив, а ви?

Мама з посмішкою відповіла:

- Ми теж уже зібралися і зараз я зроблю в термос каву, і ми підемо в ліс. Це займе одну хвилину.

Сашко:

- Добре.

Кадр ■

Сашко пішов сів на диван, а мама натиснула на чайник і за хвилину він закипів, а батько сидів за столом і всіх чекав.

Мама зробила термос кави:

- Все, я готова.

Батько встав зі стільця:

- Добре. Сашко, ми виходимо.

Сашко:

- Чудово.

Кадр ■

Уже вдягнені мама й тато разом із Сашком вийшли з хати, і батько зачинив двері. Вони разом вийшли з двору через ворота та пішли повільним кроком до лісу. Мама тримала Сашка за руку, а батько ніс сумку з речами.

Кадр ■

Попереду був ліс, і мама подивилася на ліс з такими словами:

- Я нічого не забула коли зачиняла за собою двері?

Батько:

- Знову починається. Ти як завжди, коли ми кудись ідемо, то думаєш, що щось забула зробити. Усе добре, заспокойся, я все після тебе перевірів, тож приводу для хвилювання немає.

Кадр ■

Іграшка, що стояла біля дверей, зникла з того місця, де вона вчора з'явилася.

Кадр ■

Сім'я пройшлася дорогою до лісу і Сашко подивився на тата та сказав:

- Тату, у мене втомилися ноги. Понеси мене на плечах.

Тато подивився на Сашка та на маму, а потім відповів:

- Добре. Сідай.

Батько взяв хлопчика на плечі і вже разом із ним пішов дорогою, а через десять хвилин вони всі разом дійшли до входу в ліс і тато сказав:

- А тут ти уже підеш сам тримаючи маму за руку, а я буду збирати гриби. Ви мені будете показувати на побачений вами гриб, а я буду його зрізати і класти у відро.

Сашко подивився на тата:

- А мені можна буде зрізати гриби і самостійно їх збирати?

Батько подивився на сина:

- Так, добре. Як ти захочеш, але перед тим, як зрізати гриб, ти обов'язково, коли його побачиш, покажи його мені або мамі, щоб ти випадково не зрізав поганий та несмачний гриб.

Сашко посміхнувся:

- Добре, татку.

Кадр ■

Мама і батько зайшли до лісу, а Сашко побіг попереду батьків і поглядав на всі боки шукаючи під деревом і біля дороги гриби. Пройшовши метрів десять Сашко голосно закричав:

- Тату. Я знайшов гриб.

Батько подивився на сина:

- Краще я подивлюся на цей гриб, який ти знайшов біля дороги.

Батько уважно подивився на гриб:

- Ні, це поганий гриб, його краще залишити і не зрізати. Він несмачний, а якщо його з'їсти, то стане погано, краще такі гриби обходити стороною і йти далі.

Сашко:

- Я думав, що це смачний гриб.

Мама подивилася на Сашка:

- Ні. Це гриб поганий і його краще не їсти. Потрібно йти далі.

Сашко:

- Добре. Тоді ми всі разом йдемо далі шукати гриби, я буду йти попереду і показувати вам на гриби.

Батько посміхнувся:

- Добре. Тільки уважно дивись і не поспішай сам різати гриб. Ти мені краще покажи або мамі, а потім ми тобі скажемо зрізати цей гриб чи ні.

Сашко посміхнувся:

- Добре, мамо і тату. Якщо я побачу гриби, то я вам скажу.

Кадр ■

Мама і тато разом із Сашком ішли вперед лісом. Мама дивилася в один бік, а тато на Сашка, а Сашко дивився вперед і на всі боки, шукав гриби. Вони йшли вперед та дивилися на дерева, на дорогу, але нічого не було, і мама сказала:

- У цьому лісі немає грибів. Ми пройшли хвилин двадцять і не знайшли жодного доброго гриба. І все навкруги так, наче тут ніколи не було грибів. Ми пішли тією дорогою, якою ніколи не ходили, тут все якось інакше і не так, як було минулого року.

Батько подивився на дружину:

- Не вигадуй, йди та уважно дивись на всі боки, щоб нічого не пропустити. Головне дивись, щоб Сашко випадково не зрізав не той гриб і не взяв його до рота.

Мама:

- Добре. Буду дивитися за сином, а то й справді, невідомо, що ще Сашко витворить, коли ми в лісі й не буде дивитися за ним.

Сашко йшов попереду:

- Я все чую. Я нічого не робитиму. Я буду робити так, як ви мені сказали. Коли я побачу гриб, то я вам про це скажу.

Мама сказала Сашку:

- Добре, що ти одразу все зрозумів і тобі не потрібно багато разів пояснювати, що можна робити в лісі, а чого ні.

Батько:

- Головне, що б ти не загубився в лісі і весь час був біля нас. І не було такого, що б ми замість того, що збирати гриби шукали тебе.

Сашко подивився на маму й тата:

- Я вас зрозумів. Весь час бути біля вас і нікуди від вас не йти.

Батько:

- Правильно. Ліс великий, тут можна легко загубитися і не знайти вихід із лісу. Ти ще маленький і мало що знаєш про ліс, а якщо загубишся, то сам не знайдеш вихід.

Сашко подивився вперед:

- А може бути таке, що знайду і тут нічого складного немає, щоб знайти вихід із лісу.

Кадр ■

Мама подивилася на Сашка:

- Уважно слухай тата, щоб із нами такого не сталося і ми потім тебе не шукали невідомо скільки і ти не був сам у лісі.

Сашко:

- Мамо, я вас дуже добре зрозумів, і від вас ні куди. Весь час буду біля вас.

Сашко з батьками підійшли до роздоріжжя і Сашко стоячи попереду мами й тата сказав:

- Тату, а куди ми зараз підемо.

Батько подивився на дорогу. Один шлях вів у правий бік, а інший у лівий:

- Раніше тут була одна дорога. Цікаво звідки тут з'явилися дві дороги. Можливо, коли ми зайшли до лісу, то з самого початку пішли не туди і йшли іншою дорогою, не тією, якою ми завжди ходимо гуляти до лісу.

Мама:

- Може бути й таке. Ми не помітили, як пішли не в той бік і зайшли в інший бік лісу.

Сашко:

- Йдемо в правий бік.

Батько подивився на всі боки:

- Йдемо в лівий бік, і мені здається, ми вийдемо з іншого боку лісу, і це там, де б ми були, тільки витратили на дорогу більше часу. Нічого страшного тут немає. Ми будемо там, де ми маємо бути. Ми не загубилися і йдемо правильним шляхом.

Сашко посміхнувся:

- Це дуже добре, що ми пішли в правильному напрямку. Мамо, а коли ми прийдемо, там будуть гриби?

Мама:

- Будуть, і різні.

Батько:

- Ходімо, а то ми вже хвилин десять тут стоїмо і розмовляємо.

Сім'я звернула в лівий бік і вони всі разом пішли дорогою. Сашко йшов попереду та розглядав коріння дерев, а мама з татом ішли вперед та дивилися на всі боки. Батько подивився на годинник і вже була восьма година ранку та вже минуло дві години, як вони перебувають у лісі, і батько сказав:

- Ми вже дві години як гуляємо в лісі, і ще не знайшли жодного гриба.

Мама:

- Щось тут не так.

Сашко почув слова мами:

- Нічого. Ще знайдемо не один гриб.

Батько посміхнувся:

- Іди вперед і не підслуховуй.

Сашко:

- А ви йдіть та розмовляйте, що б я не чув, про що ви там говорите.

Мама:

- Дивись на всі боки і не пропусти гриби, а то будеш підслуховувати і нічого не знайдеш. Не відволікайся від пошуку грибів.

Сім'я вийшла з дороги, і всі побачили попереду ліс білих берез, що росли в декілька рядів. Сашко, коли побачив білий ліс сказав:

- Тут так гарно як узимку, але без снігу.

Мама подивилася уперед на берези:

- Гарний ліс. Білий як взимку.

Батько:

- Ми вийшли в потрібне місце, і пішли туди, куди нам потрібно було, але тільки іншою дорогою.

Сашко:

- А тут теж є гриби і де вони ростуть?

Батько:

- Тут є гриби, але тут ростуть зовсім інші гриби і не такі, як у лісі, тож будь уважним, вони ховаються під травою і листям. З першого разу їх не легко помітити, і дивиться уважно на кожную горбінку в траві, це може бути гриб, або кілька грибів.

Сашко:

- Якого тут кольору ростуть гриби?

Батько подивився на Сашка:

- Вони тут ростуть різного кольору, і є гриби рудого, білого, і зеленого з коричневим верхом, тож тут ростуть різні гриби. Будьте дуже уважним і серед них є погані гриби.

Сашко:

- Добре. Я буду уважно дивитися на все, що буде навкруги мене, і шукатиму тільки смачні гриби.

Мама посміхнулася:

- Правильно, шукай тільки смачні гриби і в жодному разі не поспішай.

Кадр ■

Сім'я зайшла в білий ліс і вони побачили перший гриб, що росте під деревом.

Сашко:

- Мамо, дивись, я знайшов гриб.

Батько:

- Це гарний початок.

Сашко підбіг до гриба, зрізав його, поклав у відро тата:

- Один гриб уже є.

Мама:

- Так, один є.

Батько подивився вперед:

- Подивіться, он ще пару штук росте, і вони хороші, їх можна зрізати.

Сашко підбіг, зірвав усі три гриби та поклав їх у відро до тата.

Кадр ■

Сім'я вирушила вперед збирати гриби, відро вже було майже повним і тут Сашко не помітив, як шукаючи гриби, забув про батьків та дистанцію між ними. Коли мама з татом відвернулися назад, він швидко пішов уперед і за десять хвилин зник у білому лісі, а мама й тато зникли за деревами.

Сашко зупинився:

- Мамо, тату, ви де?

Сашко почав махати головою і шукати маму з татом, але навколо нікого не було, тоді він закричав:

- Мамо? Тату?

Сашко побіг уперед через дерева і закричав:

- Мамо?

Сашко подивився на всі боки і знову закричав:

- Тату?

Сашко почав махати головою і знову закричав:

- Ви де?

Сашко став на місці:

- Мамо, я тебе не бачу.

Сашко подивився вперед та впав на коліна:

- Я загубився.

Сашко встав із колін:

- Мамо, я тут. Ти мене чуєш? Мамо, я тут.

Сашко зупинився на місці, подивився вперед:

- Ніхто мене не чує. Я загубився.

Сашко подивився в небо:

- Мені потрібно повернутися назад, і можливо, мама з татом не далеко від мене та шукають мене.

Кадр ■

Сашко подивився назад і почав бігти в той бік, з якого прийшов. Хлопчик біг уперед, час минав, а нікого не було. Він біг назад і дивився на всі боки, але знайомого місця не було, як мами з татом. Сашко зупинився:

- Я раніше тут не був, не ходив, але я ж назад побіг туди, звідки прийшов, чомусь все зараз зовсім інше.

Сашко підняв голову, подивився на небо і голосно закричав:

- Мама.

Знову впав на коліна:

- Тут нічого немає. Я не знаю, де я зараз, і куди мені йти далі. Це незнайома місцевість.

Сашко подивився на всі боки:

- Почекаю я маму з татом тут. Може, вони мене першими знайдуть і не треба бігати туди-сюди, а краще залишатися на одному місці та нікуди не йти.

Кадр ■

Сів на траву та почав поглядати вліво та вправо, чекаючи приходу батьків:

- Скоро прийдуть мої батьки і заберуть мене. Я скоро буду вдома.

Сашко сидів на одному місці й чекав на батьків, але нікого не було, лише тиша. Час минав, небо ставало іншим, вже почало темніти і Сашко сказав:

- Мамо, ти де? У лісі вже темніє.

Кадр ■

Сашко пройшовся кілька кроків уперед і розвернувся, подивився на всі боки і знову сказав:

- Мамо? У лісі вже темно.

За ці кілька хвилин у лісі стало темніше, ніж було і Сашко сказав:

- Мене ніхто не чує, а скоро вже вечір, і мама з татом мене не знайшли. Що мені робити?

Сашко подивився вперед:

- Мені страшно одному перебувати в лісі. Я загубився, а тато мені казав, що б я був уважним і далеко від нього не відходив.

Сашко подивився вперед:

- Потрібно шукати місце, де можна сховатися.

Сашко подивився вперед і побачив, як між деревами з'явилася і промайнула тінь. Сашко уважно подивився на тінь:

- Мамо, це ти? Я тут.

Сашко подивився вперед і вже на тому місці, де була тінь, нічого не було:

- Мамо, почекай мене. Ти куди пішла.

Сашко пішов уперед і зробив кілька кроків:

- Це не моя мама. Моя мама мене б ніколи не залишила і завжди була б зі мною.

Сашко присів і так що б його не було видно:

- Хто це міг бути, якщо не моя мама. Я тут не сам.

Підвівся на ноги та почав іти від того місця, де побачив тінь, і шукати собі притулок, де б можна було сховатися. Він розвернувся назад, як попереду, і вже з іншого боку знову побачив ту саму тінь. Вона дуже швидко промайнула серед білих дерев, Сашко зупинився:

- Хто це?

Почав уже йти в інший бік, він пройшов пару метрів і знову побачив попереду тінь, і вже цього разу він сильно злякався:

- Мене хтось переслідує. Мені страшно.

Розвернувся в інший бік, і він подивився в верх і на світло місяця, що висвітлював ліс та почав щосили бігти вперед. Він біг доки не втомився, а минула приблизно година, і Сашко зупинився та побачив, що він пробіг чималу відстань:

- Сподіваюся, мене ніхто не наздожене. Я не мало часу біг, і подолав велику відстань. Я втік від тіні.

Кадр ■

Подивився в бік та побачив, як так само далеко від нього в лісі між деревами промайнула тінь, і він злякався та притиснув руками коліна розуміючи, що вже немає сил бігти:

- Мене знайшли. Я не втік. У мене вже немає сил бігти. Що мені робити?

Сашко подивився на всі боки:

- Потрібно знайти місце, де можна сховатися.

Сашко почав дивитися вперед і побачив не далеко від себе, як з'явилася та сама іграшка, з якою він вчора грався перед сном.

Сашко підійшов до іграшки:

- Як ти тут опинилася?

Сашко подивився на всі боки та взяв ведмедика із собою:

- Це мій ведмедик.

Почав бігти уперед та озирався назад тримаючи в руках ведмедика. Він втомився і вирішив присісти біля лісу.

Сашко сів біля дерева і сказав ведмедику:

- Ось ми і втекли від того, хто нас переслідував. Ми тут у безпеці.

Сашко сидючи біля дерева подивився вперед:

- Я втік від тіні.

Сашко розумів, що він зараз сам у лісі, і поруч нікого немає:

- Я тут сам.

Сашко пройшов кілька метрів уперед та побачив, як заворушилися дерева, і раптово хтось схопив його за ногу. Він упав та закричав:

- Не чіпайте мене.

Хтось потягнув Сашка по траві до дерев, і протягнув його кілька метрів, а потім

відпустив. Сашко повернув голову в бік та побачив свої ноги, і нікого крім ніг поруч не було. Швидко піднявся на ноги та почав дивитися назад:

- Хто це був? Мені дуже страшно.

На очах Сашка з'явилися маленькі сльози, він підняв із трави ведмедика та повільними кроками почав йти назад, але знову побачив попереду тінь. Сашко уважно подивився, а потім розвернувся та почав швидко бігти, і вже в інший бік.

Сашко подивився назад:

- Не чіпайте мене.

Сашко біг уперед обнявши ведмедика і притиснувши його до себе. Він пробіг кілька хвилин і зупинився, притулився до дерева:

- Потрібно перепочити. У мене більше немає сил.

Сашко подивився вперед і знову попереду побачив тінь, і голосно закричав:

- Відпусти мене.

Кадр ■

Сашко почав бігти і раптово його ноги відірвали від землі і він, махаючи руками завис над землею, і голосно закричав:

- Що це?

Сашко почав махати руками і голосно сказав:

- Відпусти мене.

З невеликої висоти, а це метр, впав на землю і швидко встав. Подивився вперед, назад та почав тікати, бігти вперед, тримаючи ведмедика в правій руці.

Сашко подумав:

- Я хочу додому. Хочу до мами. Що зі мною відбувається. Де я? І хто за мною женеться і переслідує мене? Мені дуже страшно.

Біг уперед пробігаючи дерева, кущі. Він не зупинявся, і коли його сили знову скінчилися він призупинився та далі біг, але вже повільніше:

- У мене більше немає сил бігти. Потрібно знову відпочити.

Подивився назад, і нічого не побачив:

- Невже мені пощастило втекти.

Підняв голову та побачив, як вгорі між деревами промайнула тінь, і він злякавшись знову почав бігти:

- Потрібно бігти і не зупиняється, бігти і бігти без зупинки.

Сашко біг уперед, і місцями вже зупинявся, і щосили він ішов та тікав:

- Що мені робити? У мене більше немає сил.

Кадр ■

Сашко зупинився:

- Залиш мене в спокої. Ти лісове чудовисько.

Раптово із-за дерев з'являється силует людини і Сашко голосно починає кричати:

- Я тебе не боюся, ти мене чуєш.

Кадр ■

Силует почав швидко наближатися. Сашко заплющив очі, з'явилася темрява.

Минула хвилина, і коли він їх відкрив, то побачив перед собою маму, яка йшла на зустріч. Вона подивилася на Сашка і сказала:

- Слава Богу. Ми тебе знайшли. Ми тебе цілий день шукали з татом.

Кадр ■

Мама обійняла Сашка, а ззаду підбігає батько та падає на коліна і починає обіймати сина разом із мамою. Сашко починає плакати і казати:

- Я тебе не боюся.

Кадр ■

Мама ще сильніше обійняла Сашка:

- Це дуже добре, що ти почав кричати, я з татом почули твій голос і ми побігли сюди. Я так рада, що ми тебе знайшли в цьому темному лісі.

Батько обійняв сина та дружину:

- Більше так не роби. Завжди будь поруч, і ніколи від нас далеко не йди.

Кадр ■

Сашко притулився до мами:

- Я більше так не буду робити.

Батько встав на ноги і взяв Сашка за руку:

- Йдемо додому. У лісі темно, а нам ще годину йти. Сашко, більше так ніколи не роби.

Сашко взяв тата та маму за руку, а тато взяв ведмедика, і всі вони разом пішли дорогою, що вела з лісу до будинку.

Кадр ■

Сім'я вийшла з лісу, а позаду них в темряві на дорозі знову промайнула тінь.

Початок 07.01.2022

Кінець 12.01.2022